

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 19 listopada 2007 r. (21.11)
(OR. en)**

15387/07

**TELECOM 151
MI 298
COMPET 392
DATAPROTECT 50
CONSOM 133
CODEC 1297**

WNIOSEK

od: Komisja
data: 16 listopada 2007 r.

Dotyczy: Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników oraz dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów

Delegacje otrzymują w załączeniu wnioski & Komisji/innej instytucji przekazany wraz z pismem przewodnim od & do pana Javiera SOLANY, Sekretarza Generalnego/Wysokiego Przedstawiciela.

Zał.: COM(2007) 698 wersja ostateczna

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 13.11.2007
KOM(2007) 698 wersja ostateczna

2007/0248 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników oraz dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów

(przedstawiona przez Komisję)

{SEK(2007) 1472}

{SEK(2007) 1473}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Podstawa i cele wniosku

Zapewnienie wysokiego poziomu ochrony praw konsumentów i użytkowników, między innymi prawa do ochrony prywatności i danych w sferze łączności elektronicznej, jest jednym z zasadniczych aspektów integracyjnego społeczeństwa informacyjnego, umożliwiającym niezakłócony rozwój i wprowadzanie na szeroką skalę nowych, innowacyjnych usług i zastosowań użytkowych. U podstaw europejskich ram dla sieci i usług łączności elektronicznej leży założenie, że otwarty i konkurencyjny rynek oferuje najlepsze środki wspierania innowacji i możliwości, które użytkownicy mają do wyboru. Uznając jednak, że sama konkurencja może nie być wystarczająca dla zaspokojenia potrzeb wszystkich obywateli i ochrony praw użytkowników, uzupełnieniem podejścia opartego na konkurencji, które zostało przyjęte w tych ramach, są szczególne przepisy zapewniające ochronę usługi powszechnej i praw użytkowników, a także danych osobowych.

Niniejszy wniosek jest jednym z trzech wniosków legislacyjnych dotyczących reformy, mających na celu zmianę aktualnie obowiązujących ram regulacyjnych. Niniejszy wniosek legislacyjny dotyczący reformy obejmuje zmiany do dyrektywy o usłudze powszechnej¹ i dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej². Przedmiotem drugiego wniosku legislacyjnego dotyczącego reformy³ są zmiany do pozostałych trzech dyrektyw. Ich uzupełnieniem jest trzeci wniosek legislacyjny dotyczący utworzenia Urzędu ds. Europejskiego Rynku Łączności Elektronicznej (zwanego dalej „Urzędem”)⁴. Trzem wnioskom legislacyjnym towarzyszy ocena skutków⁵ i komunikat określający główne kierunki polityki i zasady sporządzania sprawozdań z konsultacji społecznych⁶.

Niniejszy wniosek legislacyjny dotyczący reformy dostosowuje ramy regulacyjne poprzez wzmocnienie niektórych praw konsumentów i użytkowników (w szczególności w celu poprawy dostępności i wsparcia integracyjnego społeczeństwa informacyjnego) i zapewnienie, że łączność elektroniczna jest godna zaufania, bezpieczna i pewna oraz że zagwarantowano w niej wysoki poziom ochrony danych osobowych i prywatności jednostek. Wniosek nie wprowadza zmian do obecnego zakresu ani koncepcji usługi powszechnej w UE. Te zagadnienia będą przedmiotem odrębnych konsultacji społecznych w 2008 r. Jest to zgodne z programem Komisji dotyczącym lepszego stanowienia prawa (*Better Regulation Programme*), mającym zapewnić, że działania legislacyjne są proporcjonalne do celów politycznych, które zamierza się osiągnąć oraz że stanowią część ogólnej strategii Komisji, zmierzającej do wzmocnienia i pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego.

¹ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, (Dz.U. L 108 z 24.4.2002).

² Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej, (Dz.U. L 201, 31.7.2002).

³ KOM(2007) 697.

⁴ KOM(2007) 699.

⁵ SEK(2007) 1472.

⁶ KOM(2007) 696.

W bardziej szczegółowym ujęciu, cele niniejszego wniosku są dwojakie:

1. wzmocnienie i poprawa ochrony konsumentów i praw użytkowników w sektorze łączności elektronicznej poprzez — między innymi — zapewnianie konsumentom większej ilości informacji na temat cen i warunków świadczenia usług oraz ułatwianie dostępu do i stwarzanie możliwości korzystania z różnych usług łączności elektronicznej, w tym dla służb ratowniczych i w przypadku użytkowników niepełnosprawnych; oraz
2. poprawa w zakresie ochrony prywatności i danych osobowych jednostek w sektorze łączności elektronicznej, w szczególności dzięki wzmocnionym przepisom dotyczącym bezpieczeństwa i usprawnionym mechanizmom wprowadzania ich w życie.

• Kontekst ogólny

W czerwcu 2005 r. Komisja zaproponowała, w ramach odnowionej strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, nową strategię — inicjatywę „i2010: Europejskie społeczeństwo informacyjne na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia” — zakładającą szerokie ukierunkowanie polityki na wspieranie otwartej i konkurencyjnej gospodarki cyfrowej. Stworzenie jednolitej europejskiej przestrzeni informacyjnej, będącej jednym z głównych filarów inicjatywy i2010, polega między innymi na przeprowadzeniu reformy ram regulacyjnych, która jest kluczowym wyzwaniem, ze szczególnym uwzględnieniem bezpieczeństwa oraz ochrony prywatności i danych osobowych. Zapewnienie świadczenia usługi powszechnej na odpowiednim poziomie ma ponadto zasadnicze znaczenie dla ościągnięcia celu, jakim jest stworzenie integracyjnego społeczeństwa informacyjnego.

Zgodnie z zasadami programu lepszego stanowienia prawa, w przepisach ramowych przewiduje się okresowy przegląd dla zapewnienia, że odpowiadają one bieżącym potrzebom wynikającym z rozwoju technologicznego i sytuacji na rynku. W dniu 29 czerwca 2006 r. Komisja przedłożyła Parlamentowi i Radzie sprawozdanie⁷ z funkcjonowania ram regulacyjnych dotyczących sieci i usług łączności elektronicznej. W sprawozdaniu stwierdzono, że wprowadzenie ram przyniosło wiele istotnych korzyści obywatelom, konsumentom i podmiotom gospodarczym pod względem lepszych możliwości wyboru, niższych cen i większej innowacyjności, jednak w dalszym ciągu istnieją możliwości poprawy w sferze ochrony konsumentów i bezpieczeństwa w celu zapewnienia, że ramy odpowiadają bieżącym potrzebom wynikającym z rozwoju technologicznego i sytuacji na rynku oraz że będą skuteczne w nadchodzącym dziesięcioleciu.

• Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek

Celem niniejszego wniosku jest wprowadzenie zmian do dwóch dyrektyw: dyrektywy o usłudze powszechnej i dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej.

• Spójność z polityką i celami Unii w innych dziedzinach

Dyrektywa o usłudze powszechnej ustanawia środki dostosowane do specyfiki sektora, które są uzupełnieniem istniejących przepisów prawa UE w dziedzinie ochrony konsumentów.

⁷ KOM(2006) 334.

Dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej jest uzupełnieniem dyrektywy 95/46/WE w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych, ponieważ wprowadza szczególne przepisy dotyczące sektora łączności elektronicznej.

2. KONSULTACJE Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENA SKUTKÓW

• Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Metody konsultacji, główne sektory objęte konsultacjami i ogólny profil respondentów

Począwszy od końca 2005 r. służby Komisji rozpoczęły dwuetapowy proces konsultacji. Pierwszy etap polegał na wysłuchaniu opinii publicznej podczas spotkania roboczego z udziałem ponad 440 uczestników (odbyło się ono w styczniu 2006 r.) i zebraniu około 160 uwag od zainteresowanych stron. W zaproszeniu do zgłaszania opinii zwrócono się do zainteresowanych stron z prośbą o przedstawienie uwag dotyczących ogólnych zagadnień związanych z regulacją obszaru łączności elektronicznej. Te uwagi zostały uwzględnione podczas opracowywania komunikatu Komisji z dnia 29 czerwca 2006 r. w sprawie przeglądu⁸, towarzyszącego mu dokumentu roboczego służb i oceny skutków. Wraz z publikacją tych dokumentów rozpoczął się drugi etap społecznych konsultacji, który trwał do października 2006 r. W październiku 2006 r. odbyło się spotkanie robocze, podczas którego zainteresowane strony mogły wyrazić opinie na temat dokumentów będących przedmiotem konsultacji. Łącznie wpłynęły 224 odpowiedzi od różnych zainteresowanych stron, zarówno z UE, jak i spoza niej. Pisemne uwagi otrzymano od 52 stowarzyszeń przemysłowych, 12 stowarzyszeń handlowych i związków zawodowych pracowników oraz od 15 stowarzyszeń użytkowników, a także od 18 państw członkowskich i Europejskiej Grupy Regulatorów (ERG).

Streszczenie odpowiedzi oraz sposób, w jaki były one uwzględniane

Ogólnie rzecz biorąc, wnioski odnoszące się do obszaru usługi powszechnej uzyskały poparcie organizacji konsumenckich i ERG, a także większości państw członkowskich. Operatorzy natomiast generalnie opowiadali się za przyjęciem podejścia polegającego na samo- i współregulacji. Tego rodzaju opinie dotyczyły w szczególności poprawy przejrzystości opłat i ułatwień w korzystaniu z usług łączności elektronicznej i urzędzeń oraz dostępu użytkowników niepełnosprawnych do służb ratunkowych.

W przypadku wniosków dotyczących udoskonalenia przepisów w zakresie bezpieczeństwa, zawartych w dyrektywie o prywatności i łączności elektronicznej, w opiniach wyrażano szerokie poparcie dla ogólnych celów, bardziej szczegółowe uwagi zgłaszano, natomiast, odnośnie do proponowanych środków ich osiągnięcia. Ogólnie rzecz biorąc państwa członkowskie wyraziły umiarkowane poparcie dla wniosków Komisji. Organizacje konsumenckie wypowiedziały się pozytywnie, a organy ochrony danych wyraziły opinię, że wnioski Komisji nie we wszystkich aspektach sięgają wystarczająco daleko. Przedstawiciele przemysłu byli raczej za rozwiązaniami niewymagającymi działań regulacyjnych. Wyniki konsultacji społecznych zostały uwzględnione w niniejszym wniosku.

⁸ Zob. przypis 7.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej**

Właściwe dziedziny wiedzy naukowej i specjalistycznej

Badanie „Przygotowanie kolejnych etapów regulowania łączności elektronicznej — wkład do przeglądu ram regulacyjnych w zakresie łączności elektronicznej” (Hogan & Hartson, Analysys), 2006.

Krótki opis otrzymanych i wykorzystanych opinii

W wyniku badania potwierdzono ogólną prawidłowość ram regulacyjnych, ich celów i ogólnego podejścia. Niemniej jednak, wykazano potrzebę wprowadzenia wielu dostosowań w niektórych obszarach.

W ramach badania przeanalizowano środki ochrony praw użytkowników oraz prywatności, bezpieczeństwa i poufności łączności on-line. W jego wyniku sformułowano wiele zaleceń dotyczących zmian, między innymi w zakresie przejrzystości i publikacji informacji dla użytkowników końcowych, wprowadzenia obowiązku zgłaszania naruszeń bezpieczeństwa na mocy dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej oraz wyraźnego prawa dla krajowych organów do wydawania wytycznych w sprawie bezpieczeństwa.

Środki zastosowane w celu publicznego udostępnienia porad ekspertów:

Badanie jest dostępne na stronie internetowej:

http://ec.europa.eu/information_society/policy/ecomm/library/ext_studies/index_en.htm#2006

- **Ocena skutków**

Sprawozdanie z oceny skutków z czerwca 2006 r. zawierało wstępną analizę różnych opcji szeroko zakrojonej polityki. Po przeprowadzeniu konsultacji społecznych analizę tę dopracowano. Druga ocena skutków, opublikowana wraz z niniejszym wnioskiem, koncentruje się na bardziej szczegółowych opcjach na potrzeby tych wniosków, zakładających dalej idące efekty.

Do grup, na które proponowane zmiany będą miały największy wpływ, zaliczają się podmioty gospodarcze, organy administracji publicznej, obywatele i całe społeczeństwo europejskie, ponieważ wszystkie te grupy są użytkownikami łączności elektronicznej. Grupa zainteresowanych stron nie jest jednorodna, a jej członkowie często znajdują się w sytuacjach powodujących konflikt interesów. Głównymi podmiotami, na które niniejszy wniosek będzie miał wpływ, są dostawcy usług łączności elektronicznej i operatorzy sieci, a także krajowe organy regulacyjne (KOR).

Ocena skutków jest dostępna na stronie internetowej:

http://ec.europa.eu/information_society/policy/ecomm/library/public_consult/index_en.htm#communication_review

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

• Krótki opis proponowanych działań

Wniosek ma na celu wprowadzenie zmian do aktualnie obowiązującej dyrektywy o usłudze powszechnej oraz do dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej.

Najważniejsze proponowane zmiany do dyrektywy o usłudze powszechnej są następujące:

- poprawa w zakresie przejrzystości i publikacji informacji dla użytkowników końcowych;
- ułatwienie korzystania z usług łączności elektronicznej i dostępu do nich dla użytkowników niepełnosprawnych;
- ułatwienie konsumentom zmiany dostawców usług, między innymi poprzez wzmocnienie przepisów dotyczących przenoszenia numeru;
- poprawa w zakresie obowiązków służb ratunkowych;
- zapewnienie podstawowej możliwości podłączenia i jakości usług; oraz
- unowocześnienie szczególnych przepisów dyrektywy, w celu dostosowania ich do rozwoju technologicznego i sytuacji na rynku, polegające między innymi na uchyleniu wielu przestarzałych lub zbędnych przepisów.

W odniesieniu do dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej, najważniejsze wnioski dotyczą:

- wprowadzenia obowiązku zgłaszania naruszeń bezpieczeństwa, powodujących utratę lub sprzeniewierzenie danych osobowych użytkowników;
- wzmocnienia przepisów wykonawczych, dotyczących bezpieczeństwa sieci i informacji, które należy przyjąć w porozumieniu z Urzędem;
- wzmocnienia przepisów wykonawczych i dotyczących egzekwowania prawa w celu zapewnienia, że na poziomie państw członkowskich dostępne są wystarczające środki do zwalczania komunikatów niezamówionych (tzw. spamu);
- wyjaśnienia, że dyrektywa stosuje się również do publicznych sieci łączności wspomagających zbieranie danych i urządzeń identyfikacyjnych (włącznie z różnorodnymi urządzeniami takimi, jak urządzenia do identyfikacji radiowej (RFID));
- unowocześnienia niektórych zdezaktualizowanych przepisów, włącznie z uchyleniem niektórych przepisów przestarzałych i zbędnych.

• Podstawa prawna

Artykuł 95 Traktatu WE

- **Zasada pomocniczości**

Proponowane działanie polega na wprowadzeniu zmian do istniejących ram regulacyjnych UE, a w związku z tym dotyczy obszaru, w którym Wspólnota korzystała już ze swoich kompetencji. Dlatego też wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości ustanowioną w art. 5 Traktatu WE. Podstawą modelu regulacyjnego ram jest zasada zdecentralizowanej regulacji w państwach członkowskich, nakładająca na krajowe organy odpowiedzialność za nadzorowanie rynków krajowych zgodnie ze wspólnym zbiorem zasad i procedur.

- **Zasada proporcjonalności**

Niniejszy wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności, ponieważ przewiduje minimalny poziom harmonizacji, pozostawiając określenie środków wykonawczych państwom członkowskim lub krajowym organom regulacyjnym. W przypadku, gdy wymagany jest większy stopień harmonizacji, zleca się Komisji podjęcie działań w celu przyjęcia szczegółowych technicznych środków wykonawczych. Takie podejście umożliwia na tyle elastyczną regulację *ex ante*, by odpowiadała ona bieżącym potrzebom związanym ze zmianami technologicznymi i rynkowymi zachodzącymi w sektorze, przy przestrzeganiu celów i zasad określonych przez prawodawcę.

Proponowane zmiany nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów lepszego uregulowania sektora i zapewnienia wysokiego poziomu ochrony praw użytkowników. Są one zgodne z zasadą proporcjonalności, ustanowioną w art. 5 Traktatu WE.

- **Wybór instrumentów**

Proponowany instrument: dyrektywa.

Inne środki byłyby niewłaściwe z następującego względu: przedmiotem niniejszego wniosku są zmiany do dwóch obowiązujących dyrektyw.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Wspólnoty.

5. INFORMACJE DODATKOWE

- **Uproszczenie**

Niniejszy wniosek przyczyni się do uproszczenia procedur administracyjnych stosowanych przez organy publiczne, poprzez wycofanie niektórych nieaktualnych przepisów takich, jak obowiązek określenia minimalnego zestawu linii dzierżawionych i innych obowiązków, ustanowionych w poprzednich ramach (dotyczących taryf detalicznych, wyboru dostawcy i wstępnego wyboru dostawcy). Pozostałe uproszczenia zostały wprowadzone z myślą o krajowych organach regulacyjnych, od których nie będzie się już wymagać przedkładania informacji o ograniczeniach detalicznych i systemach ewidencji kosztów stosowanych przez zainteresowane przedsiębiorstwa.

Proponuje się ponadto uchylenie innych nieaktualnych przepisów, między innymi dotyczących środków przejścia ze „starych” ram z 1998 r. do ram z 2002 r.

Niniejszy wniosek, oznaczony numerem referencyjnym 2007/INFSO/001, stanowi część program Komisji na rzecz stopniowej aktualizacji i upraszczania wspólnotowego dorobku prawnego i jej programu legislacyjnego i programu pracy.

- **Uchylenie obowiązującego prawodawstwa**

Przyjęcie niniejszego wniosku będzie się wiązać z uchyleniem decyzji Komisji 2003/548/WE z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie minimalnego zestawu łączy dzierżawionych o zharmonizowanej charakterystyce i związanych z nim normach, o których mowa w art. 18 dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywy o usłudze powszechnej)⁹.

- **Klauzula przeglądu/weryfikacji/wygaśnięcia**

Zmieniana dyrektywa zawiera już klauzulę regularnego przeglądu.

- **Tabela korelacji**

Państwa członkowskie są zobowiązane przekazać Komisji teksty ich krajowych przepisów dotyczących transpozycji dyrektywy oraz tabelę korelacji tych przepisów i przepisów niniejszej dyrektywy.

- **Europejski Obszar Gospodarczy**

Proponowany akt prawny ma znaczenie dla EOG i w związku z tym jego zakres powinien obejmować Europejski Obszar Gospodarczy.

- **Szczegółowe wyjaśnienie dotyczące wniosku**

Artykuł 1: zmiany dyrektywy o usłudze powszechnej

Cele proponowanych zmian są następujące:

Poprawa w zakresie przejrzystości i publikacji informacji dla użytkowników końcowych

W art. 21 ust. 2-6: celem zmiany jest zwiększenie przejrzystości cen z korzyścią dla konsumentów, poprzez nałożenie na operatorów obowiązku publikowania porównywalnych, właściwych i aktualnych informacji w łatwo dostępnej formie (ust. 2) i umożliwienie osobom trzecim korzystania z ogólnie dostępnych taryf (np. na potrzeby sprzedaży lub udostępniania interaktywnych przewodników) oraz krajowym organom regulacyjnym, w celu udostępniania takich przewodników, jeżeli nie są one dostępne na rynku (ust. 3). KOR-y otrzymują uprawnienia do żądania od operatorów większej przejrzystości taryf (ust. 4) oraz jasnych informacji o ewentualnych ograniczeniach dostępu do wszystkich rodzajów treści i zastosowań użytkowych (ust. 5). Możliwość podejmowania przez Komisję środków wykonawczych ma służyć zapewnieniu, gdzie stosowne, minimalnego poziomu harmonizacji w tym obszarze (ust. 6).

⁹ Dz.U. L186 z 25.7.2003, str. 43.

Ułatwienie użytkownikom niepełnosprawnym korzystania z usług łączności elektronicznej oraz dostępu do nich

W art. 7: zmiana polega na zastąpieniu *możliwości* podejmowania przez państwa członkowskie szczególnych środków w przypadku użytkowników niepełnosprawnych takim *obowiązkiem*.

W art. 22: zmiana polega na rozszerzeniu uprawnień KOR-ów o prawo żądania od operatorów publikowania informacji przeznaczonych dla końcowych użytkowników, dotyczących jakości ich usług oraz uwzględniania równorzędnego dostępu do nich niepełnosprawnym użytkownikom końcowym.

W art. 26 ust. 4: zmiana, dla osiągnięcia celu pełnej łączności elektronicznej dla wszystkich, nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, że niepełnosprawni użytkownicy końcowi mają możliwość dostępu do służb ratunkowych.

W art. 33: przewiduje się wspólnotowy mechanizm odnoszenia się do kwestii eDostępności w celu zapewnienia, że użytkownicy niepełnosprawni mają taki sam dostęp do usług łączności elektronicznej, z jakiego korzystają pozostali użytkownicy końcowi (ust. 4). Przepisy ust. 3 wymagają od państw członkowskich dostarczania Urzędowi informacji dotyczących podjętych środków i postępu prac w kierunku zapewnienia eDostępności.

Wzmocnienie obowiązków podawania informacji o lokalizacji rozmów, związanych ze służbami ratunkowymi

W art. 26: zmiana dotyczy unowocześnienia dyrektywy w taki sposób, by uwzględniała ona rozwój technologiczny i rozwój sytuacji na rynku w celu zapewnienia, że użytkownicy usługi oferującej inicjowanie wywołań mają możliwość dostępu do służb ratunkowych (ust. 2), i wzmocnienia obowiązku przekazywania informacji służbom ratunkowym (ust. 5). Możliwość podejmowania przez Komisję środków wykonawczych, przewidziana w ust. 7, służy zapewnieniu, gdzie stosowne, minimalnego poziomu harmonizacji w tym obszarze.

Podstawowy dostęp i jakość usługi („neutralność sieci i swobody”)

W art. 20 ust. 5: zmiana przewiduje mechanizm przejrzystości w przypadku ewentualnych ograniczeń dotyczących wyboru zgodnych z prawem treści i zastosowań użytkowych przez użytkowników końcowych, w celu umożliwienia im podejmowania świadomego wyboru usług, a w ten sposób dostępu do wszystkich korzyści wynikających z osiągnięć technologicznych w społeczeństwie informacyjnym.

W art. 22: zmiana przyznaje krajowym organom regulacyjnym uprawnienia do zapobiegania degradacji usług, poprzez określanie minimalnych poziomów jakości usług transmisji za pośrednictwem sieci, dostarczanych użytkownikom końcowym. Możliwość, podejmowania przez Komisję środków wykonawczych ma służyć zapewnieniu, gdzie stosowne, minimalnego poziomu harmonizacji w tym obszarze (ust. 3).

Inne prawa konsumentów i użytkowników

W art. 9: zmiana umożliwi krajowym organom regulacyjnym monitorowanie taryf detalicznych, jeżeli żadne przedsiębiorstwa nie zostały wyznaczone na dostawców usługi powszechnej, i wyjaśnia zakres możliwości zastosowania taryf specjalnych. Niepełnosprawność została dodana jako kryterium w ust. 3.

W art. 20 ust. 2 lit. h): zmiana zapewnia, że umowy zawierane z konsumentami określają minimalny zakres informacji dotyczących bezpieczeństwa usług łączności elektronicznej.

W art. 20 ust. 4: zmiana zapewnia, że konsumenci są należycie informowani przez swoich dostawców usług łączności elektronicznej o możliwości dostępu do służb ratunkowych.

W art. 20 ust. 6: zmiana zapewnia, że użytkownicy końcowi są wyraźnie informowani przed zawarciem umowy (a następnie regularnie po jej zawarciu) o swoich obowiązkach w odniesieniu do prawa autorskiego i praw pokrewnych, oraz o najczęstszych przypadkach naruszeń i ich konsekwencjach prawnych. Nie narusza to przepisów dyrektywy 2000/31/WE o handlu elektronicznym¹⁰.

W art. 27 ust. 2 i 3: zmiana ma na celu wspieranie budowania przestrzeni numerowej telefonii europejskiej (ETNS), która stwarza możliwość rozwoju usług o zasięgu ogólnoeuropejskim.

W art. 28 ust. 1 i 2: zmiana umożliwi dostęp do usług transgranicznych, przyczyniając się tym samym do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego dla obywateli i podmiotów gospodarczych.

W art. 30: zmiana ma na celu zapewnienie, że konsumenci mogą w pełni korzystać z możliwości przeniesienia numeru, ponieważ prawo do przeniesienia numeru nie ogranicza się już do publicznie dostępnych usług telefonicznych (PATS), lecz jest powiązane z prawem do numerów z krajowych planów numeracji. Ponadto maksymalny czas na przeniesienie numerów określono na jeden dzień roboczy. W ust. 4 wprowadza się procedurę umożliwiającą dostosowanie do przyszłych osiągnięć technologicznych. Uzupełnieniem tej zmiany są zmiany wprowadzone do załącznika I, część C. Co więcej, krajowe organy regulacyjne będą zobowiązane zapewnić, że konsumentów nie zniechęca się do zmiany dostawcy usług, gdy leży to w ich interesie.

W art. 31: zmiana ma na celu zapewnienie, że zasady „must carry” są proporcjonalne i dostosowane do rozwoju rynku i do rozwoju technologicznego. Tym samym zobowiązanie państw członkowskich do przeprowadzania ich przeglądu oraz do ich uzasadniania zostaje wzmocnione.

W art. 33: przepisy nowego ustępu mają na celu zapewnienie, że krajowe organy regulacyjne odpowiednio uwzględniają interesy konsumentów w procesie decyzyjnym.

¹⁰ Dz.U. L 178 z 17.7.2000. str. 1.

Dostosowania techniczne do zapisów dyrektywy

W art. 1 ust. 1: zmiana jest odzwierciedleniem tego, że niektóre aspekty dotyczące urządzeń końcowych są objęte zakresem ram. Jest to zgodne z przepisami dotyczącymi dostępu do łączności elektronicznej, w tym urządzeń końcowych, i korzystania z nich przez użytkowników niepełnosprawnych.

W art. 2 lit. c): zmiana ma na celu wyjaśnienie definicji publicznie dostępnej usługi telefonicznej (PATS). Jest ona zgodna ze zmianą art. 26, ponieważ obowiązek umożliwiania dostępu do służb ratunkowych zostaje nałożony jedynie na niektórych usługodawców. Wyjaśniono ponadto, że w przypadku gdy umożliwienie dostępu do służb ratunkowych jest obowiązkowe, użytkownicy mogą połączyć się z numerem „112” bezpłatnie i bez konieczności korzystania z jakichkolwiek środków płatności.

W art. 4: zmiana dotyczy technicznego dostosowania do formuły usługi powszechnej poprzez oddzielenie usług dostępu od usług łączności elektronicznej. Nie ma to wpływu ani na zakres, ani na świadczenie usługi powszechnej na rzecz konsumentów i użytkowników końcowych.

W art. 8 ust. 3: zmiana umożliwia krajowym organom regulacyjnym przeprowadzanie oceny skutków każdego zamierzonego zbycia przez dostawcę usługi powszechnej lokalnej sieci dostępu na rzecz odrębnego podmiotu prawnego.

W art. 23: zmiana została przyjęta w związku z wprowadzeniem do dyrektywy ramowej 2002/21/WE rozdziału dotyczącego szczególnego bezpieczeństwa.

W art. 26 ust. 1: zmiana jest zgodna ze zmienionymi przepisami art. 2 lit. c).

W art. 37: procedura stosowana przez komitet została uaktualniona tak, by odzwierciedlała zmiany do decyzji 1999/468/WE.

Następujące przepisy zostały zmienione w celu odzwierciedlenia rozwoju technologicznego i sytuacji na rynku:

- Artykuł 20 ust. 2 i ust. 3
- Artykuł 25
- Artykuł 27 ust. 1 i ust. 2
- Artykuł 29
- Artykuł 34
- Załączniki I, II oraz III¹¹.

¹¹ Wzięto również pod uwagę w dalszym ciągu aktualną stosowność przepisów ustanowionych w załączniku VI w sprawie interoperacyjności cyfrowych urządzeń klientów. Wprawdzie analiza jest w dalszym ciągu w trakcie przeprowadzania, jednak dostępność uprawnień do zastosowania procedury komitologii umożliwia Komisji wprowadzenie zmiany do tych przepisów w szybszy sposób (art. 35 i 37).

Wykreślenie przepisów nieaktualnych lub przestarzałych

W art. 1 ust. 2: odniesienie do przepisów dotyczących detalicznego zapewnienia linii dzierżawionych jest nieaktualne i wobec tego zostało skreślone (patrz zmiany do art. 18, poniżej).

W art. 2 lit. b): definicja została uchylona, ponieważ nie jest już potrzebna.

Artykuł 16 został skreślony ponieważ dotyczył obowiązków nałożonych na państwa członkowskie w celu ułatwienia przejścia z pakietu regulacyjnego z 1998 r. na ramy z 2002 r., które są już nieaktualne.

Artykuł 17 ust. 3 został skreślony jako zbędny. Te informacje są przekazywane Komisji przez krajowe organy regulacyjne na mocy procedury przewidzianej w art. 7. Ponadto Komisja ma uprawnienia do przedkładania krajowym organom regulacyjnym uzasadnionego żądania informacji (art. 5 ust. 2 dyrektywy ramowej 2002/21/WE).

Artykuł 18 został skreślony, ponieważ nie jest już potrzebny w celu utrzymania obowiązku określania minimalnego zestawu linii dzierżawionych. Ten obowiązek był uzasadniony w czasie wejścia w życie ram z 2002 r., ponieważ wówczas rynek nie był jeszcze w wystarczającym stopniu konkurencyjny. Ta zmiana wymaga również skreślenia załącznika VII i wprowadzenia niewielkiej korekty w art. 35.

Artykuł 19 został skreślony jako zbędny. Był uwzględniony w dyrektywie o usłudze powszechnej dla ułatwienia przejścia z dawnych ram regulacyjnych z 1998 r. na ramy z 2002 r. Wybór i wybór wstępny dostawcy to obowiązki, które mogą być nałożone przez krajowe organy regulacyjne na operatorów mających znaczącą siłę rynkową. Takie obowiązki w zakresie dostępu są w bardziej odpowiedni sposób potraktowane w dyrektywie o dostępie 2002/19/WE.

Artykuł 2: zmiany do dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej

Cele proponowanych zmian są następujące:

Powiadamianie o naruszeniu bezpieczeństwa przez operatorów sieci i dostawców usług internetowych

W art. 4 ust. 3: zmiana zapewnia, że użytkownicy końcowi są powiadamiani o przypadkach naruszenia bezpieczeństwa powodujących utratę lub sprzeniewierzenie w innej formie ich danych osobowych oraz otrzymują informacje o dostępnych/zalecanych środkach ostrożności, jakie mogą podjąć w celu zminimalizowania ewentualnych strat gospodarczych lub szkód społecznych, które mogą wynikać w związku z takim naruszeniem bezpieczeństwa.

W art. 4 ust. 4: zmiana zapewnia minimalny poziom harmonizacji poprzez stworzenie Komisji możliwości przyjmowania, w stosownych przypadkach, technicznych środków wykonawczych w dziedzinach bezpieczeństwa i powiadamiania o naruszeniu, w oparciu o specjalistyczną poradę udzieloną przez Urząd.

Udoskonalone mechanizmy egzekwowania prawa

W art. 13 ust. 6: zmiana daje możliwość zwłaszcza dostawcom usług internetowych występowania na drogę sądową przeciwko nadawcom komunikatów niezamówionych. Powinno to stać się ważnym narzędziem w zwalczaniu niezamówionych komunikatów handlowych w Europie.

W art. 15a: zmiana dotyczy wzmocnienia aktualnie obowiązujących mechanizmów wykonawczych i egzekwowania prawa, w celu umożliwienia właściwym władzom podejmowania skutecznych i efektywnych działań w stosunku do naruszeń. Dla zapewnienia zharmonizowanych warunków świadczenia usług, związanych z transgranicznym przepływem danych, Komisja będzie dysponowała uprawnieniami do przyjmowania technicznych środków wykonawczych w tym obszarze, w oparciu o specjalistyczne porady udzielone przez Urząd.

Dostosowania techniczne do zapisów dyrektywy

W art. 2 lit. e): zmiana służy dostosowaniu definicji „połączenia” w celu zapewnienia spójności w całym ramach regulacyjnych.

W art. 3 ust. 1: zmiana wyjaśnia, że dyrektywa ma zastosowanie do publicznych sieci łączności wspomagających zbieranie danych i urządzeń identyfikacyjnych (włącznie z różnorodnymi urządzeniami takimi, jak urządzenia do identyfikacji radiowej (RFID)).

W art. 5 ust 3: zmiana zapewnia, że wykorzystywanie szpiegowskiego i złośliwego oprogramowania jest w dalszym ciągu zakazane na mocy przepisów prawa WE, niezależnie od metod stosowanych w celu ich dostarczenia i instalacji w sprzęcie użytkownika (rozpowszechnianie w formie pobrania za pośrednictwem Internetu lub z zewnętrznych nośników do magazynowania danych takich, jak płyty kompaktowe, pamięć USB, pamięć przenośna typu flashdrive itd.).

W art.14a: zmiana wprowadza standardowy przepis dotyczący trybu działania komitetu.

Usunięcie przepisów nieaktualnych lub przestarzałych

Artykuł 3 ust. 2 i 3 skreślono jako zbędne. Z uwagi na postęp technologiczny, wyjątki uzasadnione brakiem możliwości technicznych i nieproporcjonalnie wysokimi kosztami będą przestarzałe do czasu wejścia w życie wprowadzanych niniejszym zmian.

Artykuł 3: zmiana rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów

W odniesieniu do ochrony konsumentów przed przesyłaniem pocztą elektroniczną niezamawianych informacji handlowych (spamu), niniejszy wniosek zmienia rozporządzenie WE 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów („rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów”)¹² tak, aby wzmocnić współpracę transgraniczną i egzekwowanie zgodnie z istniejącym wspólnotowym mechanizmem ustanowionym we wspomnianym rozporządzeniu.

¹² Dz.U. L 364 z 9.12.2004. str. 1.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników oraz dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów

(tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji¹³,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹⁴,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów¹⁵,

po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych¹⁶,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu¹⁷,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Funkcjonowanie pięciu dyrektyw: 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urzędzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie)¹⁸, 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach)¹⁹, 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa)²⁰, 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności

¹³ Dz.U. C z , str. .

¹⁴ Dz.U. C z , str. .

¹⁵ Dz.U. C z , str. .

¹⁶ Dz.U. C z , str. .

¹⁷ Dz.U. C z , str. .

¹⁸ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 7.

¹⁹ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 21.

²⁰ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33.

elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej)²¹ oraz 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej)²², które stanowią obowiązujące ramy regulacyjne dla sieci i usług łączności elektronicznej podlega okresowemu przeglądowi przeprowadzanemu przez Komisję w szczególności w celu określenia potrzeby zmiany w świetle rozwoju technologicznego i sytuacji na rynku.

- (2) W tym względzie, Komisja przedstawiła wnioski w swoim komunikacie dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 29 czerwca 2006 r. w sprawie przeglądu ram regulacyjnych UE dotyczących sieci i usług łączności elektronicznej.
- (3) Reforma ram regulacyjnych UE dotyczących sieci i usług łączności elektronicznej, włącznie ze wzmocnieniem przepisów odnoszących się do użytkowników niepełnosprawnych, stanowi zasadniczy krok w kierunku osiągnięcia celu, jakim jest stworzenie jednolitej europejskiej przestrzeni informacyjnej, a zarazem integracyjnego społeczeństwa informacyjnego. Te cele zostały uwzględnione w strategicznych ramach na rzecz rozwoju społeczeństwa informacyjnego, o których mowa w komunikacie Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, zatytułowanym „i2010 — Europejskie społeczeństwo informacyjne na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia”.
- (4) Dla jasności i uproszczenia niniejszy akt dotyczy jedynie zmian do dyrektyw 2002/22/WE i 2002/58/WE.
- (5) Definicje wymagają skorygowania ze względu na zgodność z zasadą neutralności technologii i w celu zachowania ich aktualności w świetle rozwoju technologicznego. W szczególności, należy oddzielić warunki świadczenia usług faktycznych elementów składających się na definicję publicznie dostępnej usługi telefonicznej tj. usługi dostępnej publicznie dla inicjowania i odbierania, bezpośrednio lub pośrednio, poprzez wybór lub wybór wstępny dostawcy lub odsprzedaż, krajowych i/lub międzynarodowych wywołań poprzez numer lub numery w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji telefonicznej. Usługa niespełniająca tych warunków nie jest publicznie dostępną usługą telefoniczną.
- (6) Należy wyjaśnić zasady stosowania niektórych przepisów w celu uwzględnienia sytuacji, w których dostawca usług odsprzedaje lub zmienia wizerunek marki publicznie dostępnych usług telefonicznych świadczonych przez inne przedsiębiorstwo.

²¹ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 51.

²² Dz.U. L 201 z 31.7.2002, str. 37.

- (7) W wyniku rozwoju technologicznego i sytuacji na rynku, sieci w coraz większym stopniu przechodzą na stosowanie technologii protokołu internetowego (IP) i konsumenci mają coraz większe możliwości wyboru między wieloma konkurującymi dostawcami usług głosowych. Dlatego też państwa członkowskie powinny mieć możliwość oddzielenia obowiązków świadczenia usługi powszechnej, dotyczących zapewnienia podłączenia do stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej, od świadczenia publicznie dostępnej usługi telefonicznej (włącznie z połączeniami do służb ratunkowych za pośrednictwem numeru „112”). Takie rozdzielenie nie powinno mieć wpływu na zakres obowiązków w ramach usługi powszechnej, określanych i poddawanych przeglądowi na poziomie Wspólnoty. Państwa członkowskie, w których korzysta się z innych niż „112” numerów dostępu do krajowych numerów alarmowych, mogą nakładać na przedsiębiorstwa podobne obowiązki w zakresie dostępu do tych krajowych numerów alarmowych.
- (8) Krajowe organy regulacyjne powinny mieć możliwość monitorowania zmian i poziomu taryf detalicznych na usługi, które mieszczą się w zakresie obowiązku świadczenia usługi powszechnej nawet wówczas, gdy państwo członkowskie nie wyznaczyło jeszcze przedsiębiorstwa do świadczenia usługi powszechnej.
- (9) Zbędne obowiązki mające na celu ułatwienie przejścia z dawnych ram regulacyjnych z 1998 r. na nowe – z 2002 r. należy uchylić wraz z innymi przepisami, które pokrywają się z przepisami ustanowionymi w dyrektywie 2002/21/WE i je powielają.
- (10) Wymóg dotyczący zapewnienia minimalnego zestawu linii dzierżawionych na poziomie detalicznym, niezbędny do zagwarantowania ciągłości stosowania przepisów ram regulacyjnych z 1998 r. w dziedzinie linii dzierżawionych, których udostępnianie nie było jeszcze w wystarczającym stopniu konkurencyjne w czasie wejścia w życie ram regulacyjnych z 2002 r., nie jest już konieczny i powinien zostać uchylony.
- (11) Dalsze nakładanie wymogu wyboru i wstępnego wyboru dostawcy bezpośrednio przez prawo wspólnotowe mogłoby przyczynić się do ograniczenia rozwoju technologicznego. Te środki zaradcze powinny raczej wprowadzać krajowe organy regulacyjne w wyniku analizy rynku, zgodnie z procedurami ustanowionymi w dyrektywie 2002/21/WE.
- (12) Dostawcy usług łączności elektronicznej powinni zagwarantować, że ich klienci są odpowiednio informowani o tym, czy mają przez nich zapewniony dostęp do służb ratunkowych czy nie i otrzymywać wyraźne i przejrzyste informacje w początkowej umowie oraz w regularnych odstępach czasowych po jej zawarciu, na przykład wraz z rachunkami klientów. Klienci powinni również być właściwie informowani o możliwych działaniach, które dostawca usług łączności elektronicznej może podejmować w odniesieniu do zagrożeń bezpieczeństwa lub o sposobach reagowania na zdarzenia naruszenia bezpieczeństwa i integralności, ponieważ takie działania mogą mieć bezpośredni lub pośredni wpływ na dane klienta, prywatność lub inne aspekty świadczonych usług.
- (13) Prawo abonentów do odstąpienia od zawartych umów bez ponoszenia kary dotyczy zmian w obowiązkach umownych, które są narzucane przez dostawców sieci i/lub usług łączności.

- (14) Konkurencyjny rynek powinien zapewnić, że użytkownicy końcowi mają możliwość dostępu i upowszechniania wszelkich zgodnych z prawem treści oraz do korzystania ze wszelkich zgodnych z prawem zastosowań użytkowych i/lub usług według własnego wyboru, zgodnie z art. 8 dyrektywy 2002/21/WE. Biorąc pod uwagę rosnące znaczenie łączności elektronicznej dla konsumentów i podmiotów gospodarczych, użytkownicy powinni być w każdym przypadku w pełni informowani o wszelkich restrykcjach i/lub ograniczeniach dotyczących korzystania z usług łączności elektronicznej wprowadzanych przez dostawcę usług i/lub sieci. W przypadku braku skutecznej konkurencji, krajowe organy regulacyjne powinny wykorzystać środki zaradcze, dostępne im na mocy dyrektywy 2002/19/WE, w celu zapewnienia, że dostęp użytkowników do określonych rodzajów treści i zastosowań użytkowych nie jest ograniczany bez racjonalnego uzasadnienia
- (15) Dostępność przejrzystych, aktualnych i porównywalnych taryf ma zasadnicze znaczenie dla konsumentów na konkurencyjnych rynkach, na których występuje wielu dostawców oferujących usługi. Konsumentów usług łączności elektronicznej powinni mieć możliwość łatwego porównania cen różnych usług oferowanych na rynku, na podstawie informacji o taryfach, publikowanych w łatwo dostępnej formie. W celu umożliwienia im łatwego porównania cen, krajowe organy regulacyjne powinny dysponować uprawnieniami do wymagania od operatorów większej przejrzystości taryf i zapewnienia, że osoby trzecie mają prawo do bezpłatnego korzystania z publicznie dostępnych taryf publikowanych przez przedsiębiorstwa świadczące usługi łączności elektronicznej. Krajowe organy regulacyjne powinny również udostępnić cenniki, jeżeli nie zostały one zapewnione na rynku. Operatorzy powinni mieć prawo do wszelkiego wynagrodzenia z tytułu takiego korzystania z taryf, które już zostały opublikowane i w związku z tym stanowią własność publiczną. Użytkownicy powinni być ponadto odpowiednio informowani o obowiązujących cenach lub o rodzaju oferowanych usług przed zakupem usługi, w szczególności, gdy z bezpłatnym numerem telefonicznym wiążą się dodatkowe opłaty. Komisja powinna mieć możliwość przyjęcia technicznych środków wykonawczych w celu zapewnienia użytkownikom końcowym korzyści ze spójnego podejścia do przejrzystości taryf we Wspólnocie.
- (16) Konkurencyjny rynek powinien stworzyć użytkownikom możliwość korzystania z usług o jakości, jakiej wymagają, jednak w szczególnych przypadkach może zaistnieć konieczność dopilnowania, by sieci łączności publicznej osiągały minimalne poziomy jakości, w celu niedopuszczenia do degradacji usługi, zablokowania dostępu i spowolnienia ruchu w sieciach. W szczególności Komisja powinna mieć możliwość przyjęcia środków wykonawczych w celu określania standardów jakości, które powinny stosować krajowe organy regulacyjne.
- (17) W odniesieniu do przyszłych sieci IP, w których świadczenie usługi może być oddzielone od udostępniania sieci, państwa członkowskie powinny określić najbardziej odpowiednie środki, które należy podjąć w celu zapewnienia dostępności publicznie dostępnych usług telefonicznych dostarczanych za pośrednictwem publicznych sieci łączności i niezakłóconego dostępu do służb ratunkowych w przypadku załamania sieci w wyniku katastrofy lub w przypadku działania siły wyższej.

- (18) W zakres usług pomocy operatora wchodzi różnego rodzaju usługi na rzecz użytkowników końcowych. Świadczenie takich usług powinno być przedmiotem negocjacji handlowych między dostawcami publicznych sieci łączności a operatorami świadczącymi usługi pomocy, tak jak ma to miejsce w przypadku wszelkich innych usług wspierania klienta i nie ma potrzeby utrzymywania obowiązku ich dostarczania. Dlatego należy uchylić odpowiedni obowiązek.
- (19) Użytkownicy końcowi powinni mieć możliwość wywołania i dostępu do dostępnych służb ratunkowych za pośrednictwem każdej usługi telefonicznej zdolnej do inicjowania połączenia głosowego za pośrednictwem numeru lub numerów w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji telefonicznej. Służby ratunkowe powinny mieć możliwość przyjmowania połączeń na numer „112” i odpowiadania na nie co najmniej równie sprawnie i skutecznie, jak w przypadku połączeń na inne krajowe numery alarmowe. Istotne znaczenie ma podnoszenie świadomości użytkowników o istnieniu numeru „112”. Ma to na celu poprawę ochrony i bezpieczeństwa obywateli podróżujących po terytorium Unii Europejskiej. W tym celu obywatele powinni być informowani, że numer „112” mogą wykorzystywać jako jeden numer alarmowy podczas podróży w każdym państwie członkowskim, w szczególności poprzez informacje przekazywane w międzynarodowych terminalach autobusowych, na dworcach kolejowych, w portach i portach lotniczych oraz informacje zamieszczane w książkach telefonicznych, w automatach telefonicznych, w materiałach abonenckich i rozliczeniach usług. Obowiązek dostarczania informacji o lokalizacji rozmówców powinien zostać wzmocniony w celu poprawy ochrony obywateli Unii Europejskiej. W szczególności, operatorzy powinny zapewniać, by informacje o lokalizacji rozmówców były przekazywane służbom ratunkowym w trybie „push”. Aby nadażyć za osiągnięciami technologicznymi, również tymi, które umożliwiają coraz bardziej precyzyjną lokalizację rozmówców, Komisja powinna mieć możliwość przyjmowania technicznych środków wykonawczych dla zapewnienia skutecznego wdrażania numeru „112” we Wspólnocie z korzyścią dla obywateli Unii Europejskiej.
- (20) Państwa członkowskie powinny podjąć szczególne środki w celu zapewnienia, że służby ratunkowe, w tym te objęte numerem „112”, są w równym stopniu dostępne dla osób niepełnosprawnych, w szczególności niesłyszących użytkowników końcowych, użytkowników z upośledzeniem słuchu, z upośledzeniem mowy i głuchoniewidomych. Może się to wiązać z zapewnieniem specjalnych urządzeń użytkownikom końcowym z upośledzeniem słuchu, usług transmisji tekstu lub innych specjalistycznych urządzeń.
- (21) Państwa, którym Międzynarodowy Związek Telekomunikacyjny przypisał międzynarodowy kod „3883”, delegowały odpowiedzialność administracyjną za przestrzeń numerową telefonii europejskiej (ETNS) Komitetowi ds. Łączności Elektronicznej (ECC) Europejskiej Konferencji Administracji Poczty i Telekomunikacji (CEPT). Osiągnięcia technologiczne i zmiany sytuacji na rynku świadczą o tym, że ETNS jest szansą dla rozwoju usług w wymiarze europejskim, lecz obecnie jego możliwości są ograniczone ze względu na całkowicie zbiurokratyzowane wymogi proceduralne i brak koordynacji między krajowymi organami administracyjnymi. W celu wspierania rozwoju ETNS, administracja przestrzeni (polegająca na przydzielaniu, monitorowaniu i rozwoju) powinna zostać przekazana Urzędowi ds. Europejskiego Rynku Łączności Elektronicznej ustanowionemu na

mocy rozporządzenia (WE) nr.../... Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia [...] ²³, zwanemu dalej „Urzędem”. Urząd, w imieniu państw członkowskich, którym został przypisany kod „3883”, powinien zadbać o koordynację z tymi krajami, które korzystają z kodu „3883”, lecz nie są państwami członkowskimi.

- (22) Koncepcja jednolitego rynku oznacza, że użytkownicy końcowi mogą mieć dostęp do wszystkich numerów uwzględnionych w krajowych planach numeracji innych państw członkowskich oraz do usług dostępu, włącznie z usługami społeczeństwa informacyjnego, za pośrednictwem niegeograficznych numerów telefonicznych w obrębie Wspólnoty, w tym także innych bezpłatnych numerów telefonicznych i połączeń telefonicznych po najwyższych stawkach. Użytkownicy końcowi powinni mieć również możliwość dostępu do numerów z przestrzeni numerowej telefonii europejskiej (ETNS) i powszechnej sieci bezpłatnych linii telefonicznych (UIFN). Transgraniczny dostęp do zasobów numeracji i powiązanych usług nie powinien być ograniczony, za wyjątkiem obiektywnie uzasadnionych przypadków, takich jak konieczność zwalczania oszustw i nadużyć np. w związku z niektórymi najdroższymi usługami, lub gdy numer jest definiowany jako mający wyłącznie zasięg krajowy (np. krótki kod krajowy). Użytkownicy powinni być wyprzedzeni i jasno informowani o wszelkich zmianach mających zastosowanie do bezpłatnych numerów takich, jak opłaty za międzynarodowe wywołania numerów dostępnych za pośrednictwem standardowych międzynarodowych kodów dla połączeń zagranicznych. W celu zapewnienia użytkownikom końcowym skutecznego dostępu do numerów i usług we Wspólnocie, Komisja powinna mieć możliwość przyjmowania środków wykonawczych.
- (23) By w pełni korzystać z konkurencyjnego środowiska, konsumenci powinni mieć możliwość podejmowania świadomych wyborów i zmiany usługodawcy, gdy leży to w ich interesie. Istotną sprawą jest zapewnienie, że z tej możliwości mogą oni korzystać bez ograniczeń prawnych, technicznych lub praktycznych, w postaci, między innymi, warunków umownych, procedur, opłat itd. Nie wyklucza to jednak określania racjonalnie uzasadnionych minimalnych okresów w umowach konsumenckich. Możliwość przeniesienia numeru jest podstawowym ułatwieniem w dokonywaniu wyboru przez konsumentów i skutecznym aspektem konkurencji na rynku łączności elektronicznej, a zatem takie przeniesienie powinno być realizowane w krótkim czasie. W celu dostosowania możliwości przeniesienia numeru do zmian rynkowych i technologicznych, włącznie z ewentualnym przeniesieniem spisu numerów i informacji o profilu abonenta, przechowywanych w ramach sieci, Komisja powinna mieć możliwość przyjmowania środków wykonawczych w tym obszarze. W ocenie, czy warunki technologiczne i rynkowe pozwalają na przenoszenie numerów między sieciami stacjonarnymi świadczącymi usługi a sieciami ruchomymi, należy w szczególności uwzględnić ceny podane użytkownikom oraz koszty przeniesienia dla przedsiębiorstw świadczących usługi w obrębie sieci stacjonarnych i ruchomych.

²³ Dz.U C [...] z [...], str. [...].

- (24) Transmisja telewizyjna jest linearną usługą audiowizualną zdefiniowaną w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia [...] 2007 r. w sprawie medialnych usług audiowizualnych, która jest realizowana przez dostawcę usług medialnych w celu równoczesnego oglądania programów na podstawie rozkładu programów; dostawca usług medialnych może dostarczyć wiele audio lub audiowizualnych rozkładów (kanałów). Prawne obowiązki upowszechniania „must carry” mogą mieć zastosowanie, lecz wyłącznie w przypadku określonych kanałów nadawczych zapewnianych przez określonych dostawców usług medialnych. Państwa członkowskie powinny podać jasne uzasadnienie obowiązków „must carry” w przepisach prawa krajowego dla zapewnienia, że takie obowiązki są przejrzyste, proporcjonalne i właściwie określone. W tym względzie zasady „must carry” powinny być konstruowane w sposób przewidujący wystarczające środki zachęcające do efektywnego inwestowania w infrastrukturę. Zasady „must carry” należy poddawać okresowemu przeglądowi dla zachowania ich aktualności w zależności od zmian technologicznych i rynkowych oraz zapewnienia, że są one w dalszym ciągu proporcjonalne do celów, które należy osiągnąć. W związku z szybkimi zmianami technologii i warunków rynkowych taki przegląd należałoby przeprowadzać co najmniej raz na trzy lata i wymagałby on konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi stronami. Jeden lub więcej niż jeden kanał nadawczy może być uzupełniony usługami mającymi na celu poprawę dostępności dla użytkowników niepełnosprawnych takimi, jak usługa wideotekstu, usługa wyświetlania napisów, dźwiękowego opisu obrazu, języka migowego.
- (25) W celu wyeliminowania istniejących niedociągnięć pod względem konsultacji z konsumentami i odpowiedniego traktowania interesów obywateli, państwa członkowskie powinny wprowadzić odpowiedni mechanizm konsultacji. Taki mechanizm mógłby polegać na powołaniu instytucji, która, niezależnie od krajowych organów regulacyjnych i dostawców usług, przeprowadzałaby badanie w zakresie aspektów dotyczących konsumentów, na przykład dotyczące zachowań konsumentów i mechanizmów zmiany dostawców, i która działałaby w sposób przejrzysty oraz wniosłaby swój wkład do istniejących mechanizmów przeprowadzania konsultacji z zainteresowanymi stronami. W razie potrzeby rozwiązania kwestii ułatwienia dostępu do elektronicznych usług łączności i urządzeń końcowych i do korzystania z nich dla użytkowników niepełnosprawnych, oraz bez uszczerbku dla dyrektywy 1999/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności²⁴, a w szczególności potrzeb związanych z niepełnosprawnością, zgodnie z art. 3 ust. 3 lit. f), Komisja powinna mieć możliwość przyjęcia środków wykonawczych.
- (26) Obowiązki nałożone na przedsiębiorstwa wyznaczone do obowiązkowego świadczenia usługi powszechnej należy zgłosić Komisji.

²⁴ Dz.U. L 91 z 7.4.1999, str. 10. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

- (27) Liberalizacja rynków sieci i usług łączności elektronicznej i szybko postępujący rozwój technologiczny przyczyniły się do wzmożonej konkurencji i wzrostu gospodarczego, a w konsekwencji do powstania bogatej oferty usług dla użytkowników końcowych, dostępnych za pośrednictwem publicznych sieci łączności elektronicznej. Należy zapewnić, że konsumenci i użytkownicy korzystają z takiego samego poziomu ochrony prywatności i danych osobowych, bez względu na stosowaną technologię dostarczania danej usługi.
- (28) Postęp technologiczny umożliwia rozwój nowych zastosowań użytkowych opartych na urządzeniach do zbierania danych i identyfikacji, w tym na różnorodnych urządzeniach wykorzystujących częstotliwości radiowe. Na przykład urządzenia do identyfikacji radiowej (RFID wykorzystują częstotliwości radiowe do odczytu danych metek towarowych z unikatowym kodem. Następnie te dane mogą być przekazywane do istniejących sieci łączności. Zastosowanie tego rodzaju technologii na szeroką skalę może przynieść istotne korzyści gospodarcze i społeczne, a tym samym w znaczący sposób przyczynić się do urzeczywistnienia rynku wewnętrznego, jeżeli ich stosowanie zostanie zaakceptowane przez obywateli. Dla osiągnięcia tego celu należy zapewnić jednostkom podstawowe prawa, w szczególności prawo do ochrony prywatności i danych. Gdy takie urządzenia są podłączone do publicznie dostępnych sieci łączności elektronicznej lub będą korzystały z usług łączności elektronicznej jako podstawowej infrastruktury, zastosowanie mają odpowiednie przepisy dyrektywy 2002/58/WE, włącznie z przepisami dotyczącymi bezpieczeństwa, ruchu i danych dotyczących lokalizacji i poufności.
- (29) Naruszenie bezpieczeństwa powodujące utratę lub sprzeniewierzenie danych osobowych indywidualnego abonenta, jeżeli nie zostanie odpowiednio i terminowo rozwiązane, może przyczynić się do poważnych strat gospodarczych i szkód społecznych, włącznie z maskowaniem tożsamości. Dlatego też abonenci, których dotyczy tego rodzaju zdarzenie naruszenia bezpieczeństwa powinni zostać bezzwłocznie powiadomieni i poinformowani o zdarzeniu tak, aby mogli podjąć niezbędne środki ostrożności. Powiadomienie powinno zawierać informacje o środkach podjętych przez usługodawcę w celu zaradzenia naruszeniu, a także zalecenie dla użytkowników, których ono dotyczyło.
- (30) Krajowe organy regulacyjne powinny dbać o interesy obywateli Unii Europejskiej, między innymi poprzez przyczynianie się do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony prywatności i danych osobowych. Muszą one dysponować odpowiednimi środkami w celu wykonywania swoich obowiązków, między innymi pełnymi i rzetelnymi danymi o faktycznych zdarzeniach naruszenia bezpieczeństwa, które doprowadziły do sprzeniewierzenia danych osobowych jednostek.
- (31) Należy ustanowić przepisy dotyczące środków wykonawczych w celu określenia wspólnego zbioru wymogów, które należy spełnić w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony prywatności i bezpieczeństwa danych osobowych przekazywanych lub przetwarzanych w związku z korzystaniem z sieci łączności elektronicznej na rynku wewnętrznym.

- (32) Przy określaniu szczegółowych zasad dotyczących formy i procedur mających zastosowanie przy zgłaszaniu naruszeń bezpieczeństwa, należy wziąć pod uwagę okoliczności naruszenia, w tym zbadać, czy dane osobowe były zabezpieczone poprzez zakodowanie lub za pomocą innych środków skutecznie ograniczających prawdopodobieństwo maskowania tożsamości lub innych form wykorzystania danych niezgodnie z prawem. W tych zasadach i procedurach należy ponadto uwzględnić uzasadnione interesy organów powołanych do egzekwowania prawa, w przypadkach gdy przedwczesne ujawnienie mogłoby niepotrzebnie utrudnić badanie okoliczności naruszenia.
- (33) Urząd może przyczynić się do wzmocnienia poziomu ochrony danych osobowych i prywatności we Wspólnocie, między innymi poprzez służenie wiedzą specjalistyczną i udzielanie porad, wspieranie wymiany najlepszych praktyk w zarządzaniu ryzykiem oraz określanie wspólnych metod oceny ryzyka. W szczególności powinien on przyczyniać się do harmonizacji odpowiednich technicznych i organizacyjnych środków bezpieczeństwa.
- (34) Programy służące do ukradkowego monitorowania działań użytkowników i/lub udaremniania operacji wykonywanych na urządzeniach końcowych użytkowników z korzyścią dla osoby trzeciej (tak zwane oprogramowanie szpiegowskie) stanowią poważne zagrożenie dla prywatności. Należy zapewnić wysoki i równorzędny poziom ochrony prywatnej sfery użytkowników, niezależnie od tego, czy niechciane programy szpiegowskie są nieodwracalnie pobierane za pośrednictwem sieci łączności elektronicznej, czy dostarczane i instalowane w formie ukrytej w programach rozpowszechnianych na zewnętrznych nośnikach do przechowywania danych takich, jak płyty kompaktowe, CD-ROM-y, klucze USB.
- (35) Dostawcy usług łączności elektronicznej muszą ponieść znaczne nakłady inwestycyjne w celu zwalczania komunikatów niezamówionych („spamu”). Są oni w lepszej sytuacji od użytkowników końcowych pod względem wiedzy i zasobów niezbędnych do wykrywania i identyfikacji nadawców takich komunikatów. Dostawcy usługi poczty elektronicznej oraz innych usług powinni zatem mieć możliwość występowania na drogę sądową przeciwko nadawcom komunikatów niezamówionych i w ten sposób bronić interesów swoich klientów, a także własnych uzasadnionych interesów gospodarczych.
- (36) Potrzeba zapewnienia odpowiedniego poziomu prywatności i ochrony danych przekazywanych i przetwarzanych w związku z korzystaniem z sieci łączności elektronicznej we Wspólnocie wymaga nadania skutecznych uprawnień w zakresie wykonania i egzekwowania przepisów, w celu zapewnienia odpowiednich środków zachęcających do ich przestrzegania. Krajowe organy regulacyjne powinny otrzymać wystarczające uprawnienia i środki w celu skutecznego badania przypadków nieprzestrzegania przepisów, włącznie z możliwością uzyskiwania wszelkich odpowiednich informacji, które mogą być im potrzebne do podejmowania decyzji w sprawach skarg i nakładania sankcji w sytuacjach nieprzestrzegania przepisów.

- (37) Transgraniczne współpraca i egzekwowanie powinny zostać wzmocnione zgodnie z istniejącymi wspólnotowymi mechanizmami transgranicznego egzekwowania, jak określono w rozporządzeniu WE 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów („rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów”)²⁵ w drodze zmiany rozporządzenia.
- (38) Środki niezbędne do stosowania dyrektywy o usłudze powszechnej i dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji.
- (39) W szczególności Komisji należy przyznać uprawnienia do przyjęcia środków wykonawczych w odniesieniu do przejrzystości taryf, wymogów dotyczących minimalnej jakości usług, skutecznego świadczenia usług numeru „112”, skutecznego zapewnienia dostępu do numerów i usług, poprawy dostępności dla niepełnosprawnych użytkowników końcowych, a także zmian w celu dostosowania załączników do postępu technicznego lub zmian popytu na rynku. Te uprawnienia należy również przyznać w celu przyjęcia środków wykonawczych dotyczących wymogów w zakresie informowania i powiadamiania oraz współpracy transgranicznej. Ponieważ są to środki o zasięgu ogólnym i mają stanowić uzupełnienie niniejszej dyrektywy poprzez dodanie nowych elementów innych niż istotne, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną z kontrolą, ustanowioną w art. 5a decyzji 1999/468/WE. Jeżeli ze względu na niezmiernie pilny charakter sprawy nie można zachować terminów procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą, Komisja powinna mieć możliwość skorzystania z procedury pilnej przewidzianej w art. 5a ust. 6 tej decyzji.
- (40) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2002/22/WE i 2002/58/WE.

²⁵ Dz.U. L 364 z 9.12.2004, str. 1.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany do dyrektywy 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej)

W dyrektywie 2002/22/WE (dyrektywie o usłudze powszechnej) wprowadza się następujące zmiany:

1. Artykuł 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. W ramach dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej) niniejsza dyrektywa zawiera przepisy dotyczące sieci i usług łączności elektronicznej dla użytkowników końcowych. Celem jest zapewnienie dostępu w całej Wspólnocie do publicznie dostępnych usług dobrej jakości poprzez skuteczną konkurencję i możliwość wyboru, a także zajęcie się okolicznościami, w jakich rynek nie zaspokaja w sposób zadowalający potrzeb użytkowników końcowych. Niniejsza dyrektywa zawiera również przepisy dotyczące abonenckich urządzeń końcowych.
2. Niniejsza dyrektywa określa prawa użytkowników końcowych i odpowiadające im obowiązki przedsiębiorstw udostępniających publicznie dostępne sieci i usługi łączności elektronicznej. W odniesieniu do zapewnienia świadczenia usługi powszechnej w środowisku rynków otwartych i konkurencyjnych, niniejsza dyrektywa definiuje minimalny zestaw usług określonej jakości, do których mają dostęp wszyscy użytkownicy końcowi, po cenie przystępnej w świetle konkretnych warunków krajowych, bez naruszania konkurencji. Niniejsza dyrektywa również ustanawia obowiązki dotyczące zapewnienia pewnych usług obowiązkowych.”

2. W art. 2:

(a) Skreśla się lit. b).

(b) Litera c) otrzymuje brzmienie:

„c) „publicznie dostępna usługa telefoniczna” oznacza usługę dostępną publicznie dla inicjowania i odbierania, bezpośrednio lub pośrednio, poprzez wybór lub wstępny wybór dostawcy lub odsprzedaż, wywołań krajowych i międzynarodowych za pośrednictwem numeru lub numerów istniejących w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji telefonicznej;”

3. Artykuł 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Zapewnienie dostępu stacjonarnego i świadczenie usług telefonicznych

1. Państwa członkowskie dopilnują, aby co najmniej jedno przedsiębiorstwo spełniło wszystkie racjonalnie uzasadnione wnioski o stacjonarne podłączenie do publicznej sieci telefonicznej.
2. Tak zapewnione podłączenie powinno umożliwiać komunikację faksową i przesyłanie danych z szybkością pozwalającą na funkcjonalny dostęp do Internetu, przy uwzględnieniu przeważających technologii wykorzystywanych przez większość abonentów oraz technologicznych możliwości zastosowań.
3. Państwa członkowskie dopilnują, aby co najmniej jedno przedsiębiorstwo spełniło wszystkie racjonalnie uzasadnione wnioski o dostarczanie usługi telefonicznej za pośrednictwem połączeń do sieci, o których mowa w ust. 1, pozwalających na inicjowanie i otrzymywanie wywołań krajowych i międzynarodowych oraz wywołań do służb ratunkowych za pośrednictwem numeru „112”.
4. W art. 5, ust. 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2. Spisy wymienione w ust. 1 obejmują, z zastrzeżeniem przepisów art. 12 dyrektywy 2002/58/WE, wszystkich abonentów publicznie dostępnych usług telefonicznych.”
5. Artykuł 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Szczególne środki dla użytkowników niepełnosprawnych

1. Państwa członkowskie podejmą specjalne środki na rzecz niepełnosprawnych użytkowników końcowych w celu zapewnienia dostępu i przystępności publicznie dostępnej usługi telefonicznej, włącznie z dostępem do służb ratunkowych, usług biura numerów i spisów abonentów telefonicznych, na zasadach równoważnych z tymi, według których korzystają z nich inni użytkownicy końcowi.
2. Państwa członkowskie podejmą, z uwzględnieniem warunków krajowych, konkretne środki w celu zapewnienia niepełnosprawnym użytkownikom końcowym możliwości skorzystania z wyboru przedsiębiorstw i usługodawców dostępnych dla większości użytkowników końcowych.”

6. W art. 8 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
- „3. Jeżeli podmiot wyznaczony zgodnie z art. 1 zamierza zbyć w znacznej części lub w całości swoje lokalne aktywa dostępu do lokalnej sieci na rzecz odrębnego podmiotu prawnego podlegającego innej własności, jest on zobowiązany z wyprzedzeniem powiadomić krajowy organ regulacyjny we właściwym terminie, w celu umożliwienia temu krajowemu organowi regulacyjnemu przeprowadzenia oceny wpływu zamierzonej transakcji na dostęp do sieci stacjonarnej i usług telefonicznych na mocy art. 4. Krajowy organ regulacyjny może nałożyć warunki zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywy o zezwoleniach).”
7. W art. 9, ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:
- „1. Krajowe organy regulacyjne monitorują rozwój i poziom taryf detalicznych usług wymienionych w art. 4, 5, 6 i 7 jako podlegających obowiązkowi świadczenia usługi powszechnej i świadczonych przez wyznaczone przedsiębiorstwa, lub jeżeli nie wyznaczono żadnych przedsiębiorstw dla takiej usługi, dostępnych na rynku w inny sposób szczególnie w odniesieniu do krajowych cen konsumpcyjnych i dochodów konsumentów.
2. Państwa członkowskie mogą, z uwzględnieniem warunków krajowych, zażądać, aby wyznaczone przedsiębiorstwa zagwarantowały konsumentom opcjonalne taryfy lub pakiety, które odbiegają od tych, które zapewniają na normalnych warunkach handlowych, w szczególności w celu zadbania o to, żeby osoby z niskimi dochodami lub mające szczególne potrzeby społeczne nie rezygnowały z dostępu do lub korzystania z dostępu do sieci, o której mowa w art. 4 ust.1, lub usług określonych w art. 4 ust. 3 i art. 5, 6 i 7 objętych zakresem obowiązków świadczenia usługi powszechnej i świadczonych przez wyznaczone przedsiębiorstwa.
3. Państwa członkowskie mogą – oprócz wszelkich przepisów stanowiących, że wyznaczone przedsiębiorstwa mają zapewniać specjalne opcje taryfowe lub stosować się do limitów cenowych lub uśredniania geograficznego, bądź podobnych programów – zapewnić wsparcie konsumentom zidentyfikowanym jako osoby o niskich dochodach, niepełnosprawne lub o szczególnych potrzebach społecznych.”
8. Tytuł w rozdziale III otrzymuje brzmienie:

„OGRANICZENIA REGULACYJNE NAKŁADANE NA PRZEDSIĘBIORSTWA O ZNACZĄCEJ SIŁE RYNKOWEJ NA OKREŚLONYCH RYNKACH”

9. Skreśla się art. 16.
10. W art. 17 wprowadza się następujące zmiany:
 - (a) Ustęp 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1. Państwa członkowskie dopilnują, by krajowe organy regulacyjne nakładały odpowiednie obowiązki regulacyjne na przedsiębiorstwa zidentyfikowane jako posiadające znaczną siłę rynkową na danym rynku detalicznym, zgodnie z art. 14 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej):
 - (a) jeżeli w wyniku analizy rynku, przeprowadzonej zgodnie z art. 16 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej), krajowy organ regulacyjny stwierdzi, że dany rynek detaliczny, zidentyfikowany zgodnie z art. 15 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej) nie jest skutecznie konkurencyjny oraz
 - (b) jeżeli krajowy organ regulacyjny uzna, że obowiązki nałożone na mocy dyrektywy 2002/19/WE (dyrektywy o dostępie), nie pozwoliłyby osiągnąć celów określonych w art. 8 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywie ramowej).”
 - (b) Skreśla się ust. 3.
11. Skreśla się art. 18 i 19.
12. Artykuły 20 i 21 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 20 Umowy

1. Niniejszy artykuł stosuje się, bez uszczerbku dla zasad wspólnotowych dotyczących ochrony konsumentów, w szczególności dyrektyw 93/13/WE i 97/7/WE oraz przepisów krajowych pozostających w zgodzie z prawem Wspólnoty.
2. Państwa członkowskie dopilnują, by w przypadku wykupienia abonamentu na usługi zapewniające podłączenie lub dostęp do publicznej sieci telefonicznej i/lub publicznie dostępnych usług telefonicznych, konsumenci mieli prawo do zawarcia umowy z przedsiębiorstwem lub przedsiębiorstwami świadczącymi takie usługi i/lub zapewniającymi takie podłączenie. Umowa powinna określać co najmniej:

- a) nazwę i adres usługodawcy;
- b) świadczone usługi, oferowane poziomy jakości usług, a także określenie czasu wstępnego podłączenia;
- c) rodzaje oferowanej obsługi technicznej;
- d) szczegółowe dane dotyczące cen i taryf oraz sposobów uzyskiwania aktualnych informacji o wszystkich stosownych taryfach i opłatach eksploatacyjnych;
- e) okres trwania umowy, warunki wznowienia i zakończenia usług i rozwiązania umowy, włącznie z kosztami bezpośrednimi możliwością przeniesienia numerów i innych danych identyfikacyjnych;
- f) klauzule o rekompensacie i zwrocie kosztów, które stosuje się w przypadku, gdy usługa będąca przedmiotem umowy nie osiąga uzgodnionego poziomu jakości;
- g) metodę inicjowania procedur rozstrzygania sporów zgodnie z art. 34;
- h) działania, które może podjąć przedsiębiorstwo zapewniające podłączenie i/lub usługi w związku przypadkami naruszenia bezpieczeństwa lub integralności lub zagrożeniami i słabymi punktami.

Państwa członkowskie mogą rozszerzyć ten obowiązek tak, aby dotyczył innych użytkowników końcowych.

3. Informacje wymienione w ust. 2 podaje się również w umowach zawieranych między konsumentami a dostawcami usług łączności elektronicznej, innymi niż ci, którzy zapewniają podłączenie lub dostęp do publicznej sieci telefonicznej i/lub publicznie dostępnych usług telefonicznych. Państwa członkowskie mogą rozszerzyć ten obowiązek tak, aby obejmował innych użytkowników końcowych.
4. Państwa członkowskie dopilnują, by w przypadku, gdy umowy zostały zawarte między abonentami a przedsiębiorstwami świadczącymi usługi łączności elektronicznej, umożliwiającymi komunikację głosową, abonenci wcześniej otrzymywali informacje o tym, czy zapewniony jest dostęp do służb ratunkowych. Dostawcy elektronicznych usług łączności zapewniają konsumentom jasne informacje o braku dostępu do służb ratunkowych przed zawarciem umowy i regularnie po jej zawarciu.
5. Państwa członkowskie dopilnują, by w przypadku zawierania umów między abonentami a przedsiębiorstwami udostępniającymi usługi i/lub sieci łączności elektronicznej, abonenci otrzymywali z wyprzedzeniem, przed zawarciem umowy i regularnie po jej zawarciu, informacje o wszelkich ograniczeniach dostępu i upowszechniania zgodnych z prawem treści lub korzystania z wszelkich legalnych programów i usług, według wyboru abonentów, wprowadzanych przez dostawcę.

6. Państwa członkowskie dopilnują, by w przypadku zawierania umów między abonentami a przedsiębiorstwami udostępniającymi usługi i/lub sieci łączności elektronicznej, abonenci otrzymywali, z wyprzedzeniem, przed zawarciem umowy regularnie po jej zawarciu, informacje o ich obowiązkach związanych z przestrzeganiem praw autorskich i pokrewnych. Nie naruszając dyrektywy 2000/31/WE o handlu elektronicznym, dotyczy to także obowiązku informowania abonentów o najbardziej powszechnych aktach naruszeń i ich prawnych konsekwencjach.
7. Abonenci mają prawo wycofać się z zawartych umów, bez ponoszenia kar, po zawiadomieniu o proponowanych zmianach warunków umowy. Abonentów powiadamia się w odpowiednim terminie, nie krótszym niż jeden miesiąc wcześniej, o wszelkich takich zmianach; jednocześnie informuje się ich o przysługującym prawie do wycofania się z takich umów bez ponoszenia kar, jeśli nie akceptują nowych warunków.

Artykuł 21

Przejrzystość i publikowanie informacji

1. Państwa członkowskie zapewniają użytkownikom końcowym i konsumentom dostępność przejrzystych, porównywalnych, odpowiednich i aktualnych informacji o stosowanych cenach i taryfach oraz o standardowych warunkach odnoszących się do dostępu do i korzystania z usług określonych w art. 4, 5, 6 i 7, zgodnie z przepisami załącznika II.
2. Państwa członkowskie dopilnują, by przedsiębiorstwa będące dostawcami publicznych sieci łączności elektronicznej i/lub usług publikowały przejrzyste, porównywalne, odpowiednie i aktualne informacje o stosowanych cenach i taryfach oraz o standardowych warunkach odnoszących się do dostępu do i korzystania z usług dostarczanych konsumentom. Takie informacje należy publikować w łatwo dostępnej formie.
3. Krajowe organy regulacyjne zachęcają do dostarczania informacji mających na celu umożliwienie użytkownikom końcowym i konsumentom dokonywania niezależnej oceny alternatywnych schematów korzystania z usług za pomocą przewodników interaktywnych lub podobnych technik. Państwa członkowskie dopilnują, by krajowe organy regulacyjne udostępniały takie przewodniki i techniki, jeśli nie są one dostępne na rynku. Osoby trzecie mają zapewnioną możliwość bezpłatnego korzystania z taryf publikowanych przez przedsiębiorstwa będące dostawcami sieci łączności elektronicznej i/lub usług do celów sprzedaży lub udostępniania takich przewodników interaktywnych lub podobnych technik.
4. Państwa członkowskie dopilnują, by krajowe organy regulacyjne miały możliwość obligowania przedsiębiorstw świadczących usługi łączności elektronicznej do dostarczania klientom informacji o obowiązujących taryfach w czasie i w punkcie zakupu, w celu zapewnienia, że klienci są w pełni informowani o warunkach cenowych.

5. Państwa członkowskie dopilnują, by krajowe organy regulacyjne miały możliwość obligowania przedsiębiorstw będących dostawcami sieci łączności elektronicznej i/lub usług do dostarczania klientom jasnych, kompleksowych informacji wymaganych zgodnie z art. 20 ust. 5 w łatwo dostępnej formie
 6. W celu zapewnienia użytkownikom końcowym korzyści ze spójnego podejścia do przejrzystości taryf oraz do dostarczania informacji zgodnie z art. 20 ust. 5 we Wspólnocie, Komisja może, po konsultacji z Urzędem ds. Europejskiego Rynku Łączności Elektronicznej, zwanym dalej „Urzędem”, podejmować właściwe techniczne środki wykonawcze w tym obszarze takie, jak określanie metodologii i procedur. Te środki, służące wprowadzaniu zmian do elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, muszą być przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 37 ust. 2 w razie niezmiernie pilnego charakteru sprawy, Komisja powinna mieć możliwość skorzystania z procedury pilnej przewidzianej, o której mowa w art. 37 ust. 3.”
13. W art. 22 wprowadza się następujące zmiany:
- (a) Ustęp 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1. Państwa członkowskie dopilnują, by krajowe organy regulacyjne po uwzględnieniu stanowisk zainteresowanych stron, miały możliwość wymagać od przedsiębiorstw będących dostawcami świadczących publicznie dostępnych sieci i/lub usług łączności elektronicznej publikowania porównywalnych, odpowiednich i aktualnych informacji o jakości ich usług dla użytkowników końcowych i zapewnienia równorzędnego dostępu do tych informacji użytkownikom niepełnosprawnym. Przed publikacją informacje są również dostarczane krajowemu organowi regulacyjnemu, na jego wniosek.”
 - (b) Dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
 - „3. W celu niedopuszczenia do degradacji usług i spowolnienia ruchu w sieciach, Komisja, po konsultacji z Urzędem, może przyjąć techniczne środki wykonawcze dotyczące wymogów w zakresie minimalnej jakości usług, którą określa krajowy organ regulacyjny, w stosunku do przedsiębiorstwa będącego dostawcą publicznych sieci łączności. Te środki, służące wprowadzaniu zmian do elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, muszą być przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 37 ust. 2 w razie niezmiernie pilnego charakteru sprawy, Komisja powinna mieć możliwość skorzystania z procedury pilnej przewidzianej, o której mowa w art. 37 ust. 3.”

14. Artykuł 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23
Dostępność usług

Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia dostępności publicznie dostępnych usług telefonicznych dostarczanych za pośrednictwem publicznych sieci łączności w przypadku załamania sieci w wyniku katastrofy lub działania siły wyższej. Państwa członkowskie dopilnują, by przedsiębiorstwa świadczące publicznie dostępne usługi telefoniczne podejmowały wszelkie racjonalnie uzasadnione kroki w celu zapewnienia nieprzerwanego dostępu do służb ratunkowych.”

15. W art. 25 wprowadza się następujące zmiany:

- (a) Tytuł otrzymuje brzmienie:

„Usługi biura numerów i spisu abonentów”

- (b) Ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie zapewniają wszystkim użytkownikom końcowym korzystającym z publicznie dostępnej usługi telefonicznej możliwość dostępu do usług biura numerów zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. b).”

- (c) Ustęp 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Ustępy 1, 2, 3 i 4 stosuje się z zastrzeżeniem wymagań przepisów prawodawstwa Wspólnoty dotyczących ochrony danych osobowych i prywatności oraz, w szczególności, art. 12 dyrektywy 2002/58/WE.”

16. Artykuły 26, 27 i 28 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 26
Służby ratunkowe i jeden europejski numer alarmowy

1. Państwa członkowskie zapewniają, w uzupełnieniu wszelkich innych krajowych numerów alarmowych określonych przez krajowe organy regulacyjne, wszystkim użytkownikom końcowym usług, o których mowa w ust. 2, również użytkownikom publicznych automatów telefonicznych, możliwość bezpłatnego kontaktu ze służbami ratunkowymi bez konieczności korzystania z jakichkolwiek środków płatności, za pośrednictwem jednego europejskiego numeru alarmowego „112”.
2. Państwa członkowskie dopilnują, by przedsiębiorstwa świadczące usługi inicjowania krajowego i/lub międzynarodowego wywołania za pośrednictwem numeru lub numerów istniejących w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji telefonicznej umożliwiały dostęp do służb ratunkowych.

3. Państwa członkowskie zapewniają właściwe odbieranie i obsługę wywołań jednego europejskiego numeru alarmowego „112” w sposób najlepiej odpowiadający krajowej organizacji systemów alarmowych. Takie wywołania należy przyjmować i obsługiwać z co najmniej taką samą sprawnością i skutecznością jak wywołania z krajowych numerów alarmowych, w przypadku gdy są one w dalszym ciągu wykorzystywane.
4. Państwa członkowskie dopilnują, by użytkownicy niepełnosprawni mieli możliwość dostępu do służb ratunkowych. W celu zapewnienia użytkownikom niepełnosprawnym dostępu do służb ratunkowych w czasie podróży w państwach członkowskich, podejmowane środki mogą polegać na zapewnieniu zgodności z odpowiednimi normami i specyfikacjami publikowanymi zgodnie z przepisami art. 17 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).
5. Państwa członkowskie dopilnują, by informacje o lokalizacji rozmówców były bezpłatnie udostępniane służbom ratunkowym w przypadku wszystkich wywołań jednego europejskiego numeru alarmowego „112”.

Państwa członkowskie wymagają, by informacje o lokalizacji rozmówców były automatycznie dostarczane niezwłocznie po dotarciu wywołania alarmowego do służby ratunkowej.

6. Państwa członkowskie zapewniają obywatelom odpowiednie informacje o istnieniu jednego europejskiego numeru alarmowego „112” i korzystaniu z niego, w szczególności poprzez podejmowanie inicjatyw przeznaczonych dla osób podróżujących między państwami członkowskimi. Państwa członkowskie przedkładają Komisji i Urzędowi roczne sprawozdania dotyczące środków podjętych w tym względzie.
7. W celu skutecznego świadczenia usług numeru „112” w państwach członkowskich, w tym zapewnienia dostępu do nich niepełnosprawnym użytkownikom końcowym, podróżującym w innych państwach członkowskich, Komisja, po konsultacji z Urzędem, może przyjąć techniczne środki wykonawcze.

Te środki, służące wprowadzaniu zmian do elementów innych niż istotne elementy niniejszej dyrektywy, muszą być przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 37 ust. 2 w razie niezmiernie pilnego charakteru sprawy, Komisja powinna mieć możliwość skorzystania z procedury pilnej przewidzianej, o której mowa w art. 37 ust. 3.

Artykuł 27

Europejskie kody dostępu telefonicznego

1. Państwa członkowskie zapewniają istnienie kodu „00” jako standardowego kodu dostępu międzynarodowego. Dopuszcza się istnienie lub kontynuowanie specjalnych ustaleń dla wywołań między miejscowościami sąsiadującymi przez granice państw członkowskich. Użytkownicy końcowi publicznie dostępnych usług telefonicznych, których to dotyczy, otrzymują pełne informacje o takich ustaleniach.

2. Te państwa członkowskie, którym Międzynarodowy Związek Telekomunikacyjny (ITU) przydzielił międzynarodowy kod „3883” powierzają Urzędowi wyłączną odpowiedzialność za zarządzanie przestrzenią numerową telefonii europejskiej.
3. Państwa członkowskie dopilnują, by wszystkie przedsiębiorstwa prowadzące publiczne sieci telefoniczne, realizowały wszystkie wywołania przychodzące do przestrzeni numerowej telefonii europejskiej według stawek nieprzekraczających maksymalnej stawki, którą stosują dla wywołań do i z innych państw członkowskich.

Artykuł 28

Dostęp do numerów i usług

1. Państwa członkowskie dopilnują, by krajowe organy regulacyjne podejmowały wszelkie niezbędne kroki w celu zagwarantowania, że:
 - (a) użytkownicy końcowi mają możliwość dostępu do i korzystania z usług, włącznie z usługami społeczeństwa informacyjnego, świadczonych w obrębie Wspólnoty oraz
 - (b) użytkownicy końcowi mają dostęp do wszystkich numerów we Wspólnocie, również uwzględnionych w planach numeracji obowiązujących w państwach członkowskich, zapewnianych w ramach przestrzeni numerowej telefonii europejskiej i powszechnej sieci darmowych linii telefonicznych.

W każdym przypadku z osobna krajowe organy regulacyjne mają możliwość zablokowania dostępu do numerów lub usług, gdy jest to uzasadnione podejrzeniem oszustwa lub niewłaściwego korzystania.

2. W celu zapewnienia użytkownikom końcowym skutecznego dostępu do numerów i usług we Wspólnocie, Komisja może, po konsultacji z Urzędem, przyjąć techniczne środki wykonawcze. Środki te, służące wprowadzaniu zmian do elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, muszą być przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 37 ust. 2 w razie niezmiernie pilnego charakteru sprawy, Komisja powinna mieć możliwość skorzystania z procedury pilnej, o której mowa w art. 37 ust. 3.

Wszystkie takie środki techniczne mogą podlegać okresowemu przeglądowi przy uwzględnieniu rozwoju technologicznego i sytuacji na rynku.”

17. W art. 29 wprowadza się następujące zmiany:

- (a) Ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie umożliwiają krajowym organom regulacyjnym wymaganie od wszystkich przedsiębiorstw, będących dostawcami publicznie dostępnych usług telefonicznych i/lub publicznych sieci łączności, udostępnienia użytkownikom końcowym dodatkowych usług wymienionych w załączniku I część B, w zależności od możliwości technicznych i ekonomicznej opłacalności.”

(b) Ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Bez uszczerbku dla przepisów art. 10 ust. 2 państwa członkowskie mogą nałożyć obowiązki wymienione w załączniku I część A pkt e), dotyczące odłączenia jako wymagania ogólnego wobec wszystkich przedsiębiorstw będących dostawcami publicznych sieci łączności i/lub publicznie dostępnych usług telefonicznych.”

18. Artykuł 30 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 30

Ułatwienie zmiany dostawcy

1. Państwa członkowskie zapewniają wszystkim abonentom możliwość zachowania na ich życzenie dotychczasowego numeru (numerów), niezależnie od przedsiębiorstwa świadczącego usługę, zgodnie z przepisami załącznika I, część C.
2. Krajowe organy regulacyjne dopilnują, by ceny połączeń wzajemnych związanych z zapewnieniem przenoszenia numerów były zorientowane na koszty oraz aby bezpośrednie obciążenia abonentów, jeśli są stosowane, nie zniechęcały do korzystania z tych możliwości.
3. Krajowe organy regulacyjne nie narzucają taryf detalicznych w odniesieniu do przenoszenia numerów w sposób, który naruszałby konkurencję tak jak w przypadku ustanawiania szczególnych lub powszechnych taryf detalicznych.
4. Przenoszenie numerów, a następnie ich aktywacja, odbywa się w możliwie najkrótszym czasie, nie później niż w ciągu jednego dnia roboczego, licząc od pierwszego wniosku zgłoszonego przez abonenta.
5. Komisja może, po konsultacji z Urzędem i uwzględnieniu warunków technologicznych i rynkowych, wprowadzić zmiany do załącznika I zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 37 ust. 2.

Takie zmiany mogą, w szczególności przewidywać:

- (a) możliwość przenoszenia numeru między sieciami stacjonarnymi a ruchomymi;
- (b) możliwość przenoszenia identyfikatorów abonentów i pokrewnych informacji, i tym przypadku przepisy ustanowione w ust. 2, 3 i 4 stosują się również do tych identyfikatorów.

6. Bez uszczerbku dla każdego minimalnego okresu umownego, krajowe organy regulacyjne dopilnują, by warunki i procedury rozwiązania umowy nie miały mają zniechęcającego wpływu na zmianę dostawców usług.”

19. W art. 31, ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Państwa członkowskie mogą nakładać racjonalnie uzasadnione obowiązki upowszechniania „must carry” w odniesieniu do transmitowania określonych telewizyjnych i radiowych kanałów i usług dostępu na przedsiębiorstwa podlegające ich jurysdykcji, prowadzące sieci łączności elektronicznej wykorzystywane do rozpowszechniania audycji radiowych i telewizyjnych wśród ogółu obywateli, w przypadku gdy znacząca liczba użytkowników końcowych takich sieci wykorzystuje je jako swój główny sposób odbierania audycji radiowych i telewizyjnych. Takie obowiązki nakłada się jedynie w przypadkach koniecznych do zrealizowania jasno określonych celów związanych z interesem ogółu, wyraźnie i szczegółowo określonych przez każde państwo członkowskie w prawie krajowym, i muszą być proporcjonalne i przejrzyste.

Obowiązki, o których mowa w pierwszym akapicie podlegają przeglądowi przeprowadzanemu przez państwa członkowskie najpóźniej w ciągu roku od <terminu wdrożenia aktu zmieniającego>, za wyjątkiem przypadków, w których państwa członkowskie przeprowadziły taki przegląd w ciągu dwóch poprzednich lat.

Państwa członkowskie dokonają przeglądu obowiązków upowszechniania „must carry” co najmniej raz na trzy lata.”

20. Artykuł 33 otrzymuje brzmienie:

- a) W ust. 1 dodaje się następujący akapit drugi:

„W szczególności, państwa członkowskie dopilnują, by krajowe organy regulacyjne ustanowiły mechanizm konsultacji zapewniający, że w ich procesie decyzyjnym należycie uwzględnia się interesy konsumentów w obszarze łączności elektronicznej.”

- b) Dodaje się następujące ust. 3 i 4:

- „3. Państwa członkowskie składają Komisji i Urzędowi coroczne sprawozdanie dotyczące podjętych środków i postępu w kierunku poprawy międzyoperacyjności oraz korzystania z i dostępu do usług łączności elektronicznej i urzędzeń końcowych przez użytkowników niepełnosprawnych.

4. Bez uszczerbku dla stosowania dyrektywy 1999/5/WE, w szczególności dla wymogów dotyczących osób niepełnosprawnych na mocy jej art. 3 ust.3 lit. f), a także poprawy dostępności użytkowników niepełnosprawnych do usług łączności elektronicznej i urzędzeń, Komisja może, po konsultacji z Urzędem, przyjąć właściwe techniczne środki wykonawcze. Środki te, służące wprowadzaniu zmian do elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, muszą być przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o

której mowa w art. 37 ust. 2 w razie niezmiernie pilnego charakteru sprawy, Komisja powinna mieć możliwość skorzystania z procedury pilnej przewidzianej, o której mowa w art. 37 ust. 3.”

21. Artykuł 34 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają udostępnienie przejrzystych, prostych i niedrogich pozasądowych procedur rozstrzygnięcia nierozwiązanych sporów między konsumentami a przedsiębiorstwami będącymi dostawcami sieci i/lub usług łączności elektronicznej, związanych z warunkami umownymi i/lub wykonaniem umów dotyczących udostępniania takich sieci i usług. Państwa członkowskie podejmują środki w celu dopilnowania, żeby takie procedury umożliwiały sprawiedliwe i szybkie rozwiązanie sporów, a także mogą, w przypadku gdy istnieją ku temu podstawy, przyjąć system zwrotu kosztów i/lub rekompensat. Państwa członkowskie mogą rozszerzyć te obowiązki na spory dotyczące innych użytkowników końcowych.

Państwa członkowskie dopilnują, by organy upoważnione do rozstrzygnięcia takich sporów dostarczały Komisji i Urzędowi odpowiednich informacji do celów statystycznych.”

22. Artykuł 35 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 35

Dostosowanie załączników

Zmiany konieczne do dostosowania załączników I, II, III oraz VI do rozwoju technologii lub zmian popytu na rynku przyjmuje Komisja, działając zgodnie z procedurą określoną w art. 37 ust. 2.”

23. W art. 36, ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Krajowe organy regulacyjne powiadamiają Komisję o obowiązkach nałożonych na przedsiębiorstwa wyznaczone do obowiązkowego świadczenia usługi powszechnej. Wszelkie zmiany mające wpływ na obowiązki nałożone na przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstwa, których dotyczą na mocy niniejszej dyrektywy, są bezzwłocznie zgłaszane do Komisji.”

24. Artykuł 37 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 37

Komitet

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet ds. Łączności, ustanowiony na mocy art. 22 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosują się art. 5a ust.1 do ust. 4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, przy uwzględnieniu jej art. 8.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosują się art. 5a ust. 1, 2, 4 i 6 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, przy uwzględnieniu jej art. 8.”
25. Załączniki I, II i III zastępuje się tekstem znajdującym się w załącznikach I, II i III do niniejszej dyrektywy.
26. Skreśla się załącznik VII.

Artykuł 2

Zmiany do dyrektywy 2002/58/WE (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej)

W dyrektywie 2002/58/WE (dyrektywie o prywatności i łączności elektronicznej) wprowadza się następujące zmiany:

1. Artykuł 2 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) „połączenie” oznacza połączenie, które dochodzi do skutku za pośrednictwem publicznie dostępnej usługi telefonicznej umożliwiającej dwustronną komunikację;”

2. Artykuł 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3 **Usługi**

Niniejszą dyrektywę stosuje się do przetwarzania danych osobowych w związku z dostarczaniem publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej w publicznych sieciach łączności we Wspólnocie, włącznie z publicznymi sieciami łączności służącymi do zbierania danych i obsługi urządzeń identyfikacyjnych.”

3. Artykuł 4 otrzymuje brzmienie:

- (a) Tytuł otrzymuje brzmienie:

Bezpieczeństwo przetwarzania

- (b) Dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

- „3. W przypadku naruszenia bezpieczeństwa, prowadzącego do przypadkowego lub bezprawnego zniszczenia, utraty, zmiany, nieuprawnionego ujawnienia lub dostępu do danych osobowych przekazywanych, przechowywanych lub przetwarzanych w inny sposób w związku ze świadczeniem publicznie dostępnych usług łączności we Wspólnocie, dostawca publicznie dostępnych usług łączności, bez zbędnej zwłoki powiadamia o takim naruszeniu zainteresowanego abonenta i krajowy organ regulacyjny. Powiadomienie abonenta zawiera co najmniej informacje o charakterze naruszenia i zalecanych środkach w celu ograniczenia jego ewentualnych negatywnych skutków. W powiadomieniu krajowego organu należy ponadto opisać konsekwencje

naruszenia i środki podjęte przez dostawcę usług w celu odniesienia się do niego.

4. W celu zapewnienia spójności we wdrażaniu środków, o których mowa w ust. 1, 2 i 3 Komisja, po konsultacji z Urzędem ds. Europejskiego Rynku Łączności Elektronicznej (zwanym dalej „Urzędem”) i Europejskim Pełnomocnikiem ds. Ochrony Danych, może przyjąć techniczne środki wykonawcze dotyczące między innymi okoliczności, formy i procedur mających zastosowanie do wymogów w zakresie informacji i powiadomień, o których mowa w niniejszym artykule.

Te środki, służące wprowadzaniu zmian do elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, muszą być przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 14a ust. 2. w razie niezmiernie pilnego charakteru sprawy, Komisja powinna mieć możliwość skorzystania z procedury pilnej przewidzianej, o której mowa w art. 14a ust. 3.”

4. W art. 5, ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie dopilnują, by przechowywanie informacji lub uzyskanie dostępu do informacji już przechowanych w urządzeniu końcowym abonenta lub użytkownika było dozwolone wyłącznie pod warunkiem, że zainteresowany abonent lub użytkownik otrzyma jasne i wyczerpujące informacje zgodnie z dyrektywą 95/46/WE, między innymi o celach przetwarzania, i otrzyma prawo do odmowy zgody na takie przetwarzanie przez kontrolera danych. Nie stanowi to przeszkody dla technicznego przechowywania danych ani dostępu do nich jedynie w celu wykonania lub ułatwienia transmisji komunikatu za pośrednictwem sieci łączności elektronicznej, lub gdy jest to szczególnie niezbędne w celu świadczenia usługi społeczeństwa informacyjnego, wyraźnie zażądanej przez abonenta lub użytkownika.”

5. W art. 13 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Bez uszczerbku dla jakichkolwiek środków administracyjnych, w odniesieniu do których mogą zostać przyjęte przepisy, między innymi na podstawie art. 15a ust. 2, państwa członkowskie dopilnują, by każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes w zwalczaniu naruszeń przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszego artykułu, również dostawca usług łączności elektronicznej chroniący własnych uzasadnionych interesów gospodarczych lub interesów swoich klientów, mogła występować na drogę sądową przeciwko takim naruszeniom.”

6. Dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Artykuł 14a
Komitet

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Łączności ustanowiony na mocy art. 22 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywy ramowej).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosują się art. 5a ust.1 do ust. 4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, przy uwzględnieniu jej art. 8.
 3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosują się art. 5a ust.1, 2, 4 i 6, oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, przy uwzględnieniu jej art. 8.”
7. Dodaje się art. 15a w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Wykonanie i egzekwowanie prawa

1. Państwa członkowskie ustanawiają zasady stosowania kar z tytułu naruszeń krajowych przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu dopilnowania, żeby te zasady były przestrzegane. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie przekazują te przepisy Komisji najpóźniej przed <terminem wprowadzenia w życie zmienianego aktu> i powiadamiają bezzwłocznie o wszelkich następnych zmianach mających na nie wpływ.
2. Bez uszczerbku dla wszelkich ewentualnie dostępnych środków prawnych, państwa członkowskie dopilnują, by krajowy organ regulacyjny dysponował uprawnieniami w celu doprowadzenia do zaprzestania naruszeń, o których mowa w ust. 1.
3. Państwa członkowskie dopilnują, by krajowe organy regulacyjne były wyposażone we wszelkie uprawnienia do prowadzenia dochodzeń i środki, w tym możliwość otrzymywania informacji, których mogą potrzebować, niezbędne do monitorowania i egzekwowania przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy.
4. W celu zapewnienia efektywnej współpracy w zakresie egzekwowania przepisów prawa krajowego, przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy, i stworzenia zharmonizowanych warunków świadczenia usług obejmujących transgraniczny przepływ danych, Komisja może przyjąć techniczne środki wykonawcze, po konsultacji z Urzędem i odpowiednimi organami regulacyjnymi.

Te środki, służące wprowadzaniu zmian do elementów innych niż istotne elementy niniejszej dyrektywy, muszą być przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 14a ust. 2. w razie niezmiernie pilnego charakteru sprawy, Komisja powinna mieć możliwość skorzystania z procedury pilnej przewidzianej, o której mowa w art. 14a ust. 3.”

Artykuł 3
Zmiana rozporządzenia (WE) nr 2006/2004

W załączniku do rozporządzenia WE 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów („rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów”)²⁶ dodaje się następujący punkt:

„17. W odniesieniu do ochrony konsumentów dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 czerwca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej: Artykuł 13 (Dz.U. L 201 z 31.7.2002, str. 37).”

Artykuł 4
Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia [...] r. O przyjętych przepisach państwa członkowskie powiadamiają Komisję i przekazują jej tabelę korelacji między tymi przepisami a przepisami niniejszej dyrektywy

Państwa członkowskie stosują powyższe środki, począwszy od dnia [...] r.

Przyjmując powyższe przepisy, państwa członkowskie dopilnują, by zawierały one odniesienie do niniejszej dyrektywy, lub by odniesienie to towarzyszyło ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą oraz wszelkich zmian w tych przepisach.

Artykuł 5
Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

²⁶ Dz.U. L 364 z 9.12.2004, str. 1.

Artykuł 6
Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący
[...]

W imieniu Rady
Przewodniczący
[...]

„ZAŁĄCZNIKI

OPIS USŁUG DODATKOWYCH I USŁUG OKREŚLONYCH W ART. 10 (KONTROLA WYDATKÓW) I ART. 29 (USŁUGI DODATKOWE)

Część A

Usługi dodatkowe i usługi określone w art. 10:

(a) Rachunki szczegółowe

Państwa członkowskie mają dopilnować, by krajowe organy regulacyjne, zależnie od wymagań odpowiednich przepisów prawa o ochronie danych osobowych i prywatności, mogły ustanowić podstawowy poziom szczegółowości rachunków, które wyznaczone przedsiębiorstwa (zgodnie z w art. 8) mają świadczyć bezpłatnie na rzecz konsumentów, tak aby mogli oni:

- (i) weryfikować i kontrolować opłaty ponoszone za stacjonarne korzystanie z publicznej sieci łączności/telefonicznej i/lub pokrewne publicznie dostępne usługi telefoniczne oraz
- (ii) odpowiednio monitorować korzystanie z tych usług i wydatki, a w ten sposób racjonalnie kontrolować swoje rachunki.

Gdzie stosowne, można zaoferować abonentom dodatkowe poziomy uszczegółowienia według rozsądnych taryf lub bezpłatnie.

Wywołań, które są bezpłatne dla abonenta wywołującego, w tym wywołania linii typu „pomoc”, nie wymienia się w rachunku szczegółowym abonenta wywołującego.

(b) Bezpłatna blokada wybranych wywołań wychodzących

To znaczy, że rodzaj usługi dodatkowej, za pomocą której abonent może, na żądanie skierowane do wyznaczonego przedsiębiorstwa, świadczącego usługi telefoniczne, bezpłatnie zablokować wywołania wychodzące określonego rodzaju lub wywołania numerów określonego rodzaju.

(c) Systemy przedpłat

Państwa członkowskie mają dopilnować, by krajowe organy regulacyjne mogły wymagać od wyznaczonych przedsiębiorstw udostępnienia konsumentom możliwości płacenia za dostęp do publicznej sieci telefonicznej i korzystanie z publicznie dostępnych usług telefonicznych na zasadzie przedpłat.

(d) Rozłożona płatność za podłączenie

Państwa członkowskie mają dopilnować, by krajowe organy regulacyjne mogły wymagać od wyznaczonych przedsiębiorstw pozwolenia konsumentom na opłatę za podłączenie do publicznej sieci telefonicznej na zasadzie płatności rozłożonych w czasie.

(e) Niepłacenie rachunków

Państwa członkowskie zatwierdzają szczególne środki, które mają być proporcjonalne, niedyskryminacyjne i publikowane, obejmujące niepłacenie rachunków telefonicznych operatorów wyznaczonych zgodnie z art. 8. Te środki zapewnią udzielanie abonentowi z wyprzedzeniem stosownego ostrzeżenia o mającym nastąpić przerwaniu świadczenia lub odłączeniu od usługi. Każde przerwanie świadczenia usług jest normalnie ograniczone do usługi, której dotyczy. Z wyjątkiem przypadków oszustwa, uporczywego spóźniania się z płatnościami lub niepłacenia, te środki mają zapewnić, aby w miarę możliwości technicznych, wszelkie przerwania świadczenia usługi były ograniczone do usługi, której dotyczą. Odłączenie za niepłacenie rachunków powinno mieć miejsce tylko po udzieleniu abonentowi stosownego ostrzeżenia. Państwa członkowskie mogą zezwolić na okres ograniczonego świadczenia usługi przed całkowitym odłączeniem, podczas którego zezwala się tylko na wywołania niepociągające za sobą obciążeń abonenta (np. wywołania „112”).

Część B

Lista usług dodatkowych określonych w art. 29:

(a) Wybieranie tonowe lub DTMF (dwutonowe działanie wieloczęstotliwościowe)

Tzn. publiczna sieć telefoniczna wspiera używanie tonów DTMF określonych w ETSI ETR 207 dla przesyłania sygnału w całej sieci zarówno w państwie członkowskim, jak i między państwami członkowskimi.

(b) Identyfikacja linii przechodzącej

Tzn. numer strony wywołującej jest pokazywany stronie odbierającej wywołanie przed ustanowieniem połączenia.

Ta usługa dodatkowa powinna być zapewniona zgodnie z odnośnym ustawodawstwem dotyczącym ochrony danych osobowych i prywatności, a w szczególności z dyrektywą 2002/58/WE.

W miarę możliwości technicznych operatorzy powinni zapewniać dane i sygnały ułatwiające oferowanie identyfikacji linii przychodzącej i wybieranie tonowe ponad granicami państw członkowskich.

Część C

Wprowadzenie w życie przepisów dotyczących przenoszenia numerów, ustanowionych w art. 30

Wymóg, zgodnie z którym każdy abonent publicznie posiadający numery z krajowego planu numeracji, może na życzenie zachować swój numer(y) niezależnie od przedsiębiorstwa zapewniającego usługę, stosuje się:

(a) przypadku numerów geograficznych, w określonym miejscu, oraz

(b) w przypadku numerów niegeograficznych, w dowolnym miejscu.

Niniejsza część nie stosuje się do przenoszenia numerów między sieciami zapewniającymi usługi stacjonarne a sieciami komórkowymi.

ZAŁĄCZNIK II

INFORMACJE, KTÓRE NALEŻY PUBLIKOWAĆ ZGODNIE Z ART. 21 (PRZEJRZYSTOŚĆ I PUBLIKOWANIE INFORMACJI)

Krajowy organ regulacyjny ma obowiązek zapewnić publikację informacji wyszczególnionych w niniejszym załączniku, zgodnie z art. 21. Do krajowego organu regulacyjnego należy decyzja, które informacje mają być opublikowane przez przedsiębiorstwa zapewniające publiczne sieci telefoniczne i/lub publicznie dostępne usługi telefoniczne, a które przez sam krajowy organ regulacyjny tak, aby zapewnić konsumentom możliwość dokonywania wyboru na podstawie informacji. Jeżeli informacje publikują przedsiębiorstwa zapewniające publiczne sieci telefoniczne i/lub publicznie dostępne usługi telefoniczne, krajowy organ regulacyjny może określić sposób publikacji tych informacji, w celu zapewnienia, że konsumenci są w pełni informowani.

1. Nazwa/nazwy i adres/adresy przedsiębiorstwa/przedsiębiorstw

Tzn. nazwy i adresy siedziby głównej przedsiębiorstw zapewniających publiczne sieci telefoniczne lub publicznie dostępne usługi telefoniczne.

2. Oferowane publicznie dostępne usługi telefoniczne.

2.1. Zakres publicznie dostępnej usługi telefonicznej.

2.2. Standardowe taryfy z wyszczególnieniem elementów, które zostały uwzględnione w każdej pozycji taryfy (np. opłaty za dostęp, opłaty za wszelkiego rodzaju formy korzystania, opłaty za konserwację) wraz ze szczegółowymi opłatami za obowiązujące standardowe upusty oraz specjalne i systemy taryf przeznaczone dla określonych odbiorców.

2.3. Polityka dotycząca rekompensat, refundacji, włącznie z konkretnymi szczegółami wszelkich oferowanych planów rekompensat/refundacji.

2.4. Rodzaje oferowanych usług konserwacji.

2.5. Standardowe warunki umowy, między innymi dotyczące minimalnego okresu umowy, rozwiązania umowy, procedur i opłat bezpośrednich związanych z przenoszeniem numerów i danych identyfikacyjnych, jeśli ma to zastosowanie.

3. Mechanizmy rozstrzygania sporów, także te, które opracowało dane przedsiębiorstwo.

4. Informacje o prawach dotyczących usługi powszechnej, również gdzie stosowne, usług dodatkowych i usług wymienionych w załączniku I.”

ZAŁĄCZNIK III

PARAMETRY JAKOŚCI USŁUG

PARAMETRY CZASU REALIZACJI I JAKOŚCI USŁUGI, DEFINICJE I METODY POMIARU OKREŚLONE W ART. 11 I 22

Dla przedsiębiorstw wyznaczonych do zapewnienia dostępu do publicznych sieci łączności

PARAMETR (Uwaga 1)	DEFINICJA	METODA POMIARU
Czas realizacji podłączenia początkowego	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Liczba usterek na linię dostępu	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Czas naprawy usterki	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1

Dla przedsiębiorstw wyznaczonych do zapewnienia dostępu do publicznie dostępnych usług telefonicznych

Czas ustawienia wywołania (Uwaga 2)	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Czas reakcji dla usług operatora	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Czas reakcji dla biura numerów	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Proporcja działających publicznych aparatów telefonicznych na monety i karty	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Liczba skarg dot. poprawności rachunków	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Stosunek wywołań zakończonych niepowodzeniem (Uwaga 2)	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1

numer wersji ETSI EG 201 769-1 do 1.1.1 (kwiecień 2000)

Uwaga 1

Parametry powinny pozwalać na analizę osiąganych rezultatów na poziomie regionalnym (tzn. nie niższym niż poziom 2 w Nomenklaturze Jednostek Terytorialnych dla Celów Statystycznych (NUTS) ustanowionej przez Eurostat).

Uwaga 2

Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o rezygnacji z egzekwowania wymogu zachowywania aktualnych informacji o osiągniętych rezultatach odnośnie do tych dwóch parametrów, jeśli istnieją dowody na to, że rezultaty osiągnięte w tych dwóch obszarach są zadowalające.